

अभियान

साप्ताहिक

ABHIYAN WEEKLY

abhiyanweekly40@gmail.com

वर्ष : ३८ / अंक : १६ / २०७७ कातिक २८ ज्येष्ठ १३ Nov., 2020 / मूल्य रु. १०/-

शुभकामना

शुभ दिपावली तथा छठ पर्व २०७७को

उपलक्ष्यमा हाम्रा पाठक, विज्ञापनदाता र आदरणीय

शुभचिन्तकहरूमा मंगलमय शुभकामना व्यक्त गर्दाछौं।

अहिलेको कठीन परिस्थितिमा आफू पनि बच्चौं र अखलाई

पनि बच्चाओं, सुरक्षित भएर चाडपर्व मनाऊं।

देवेन्द्र चुडाल

सम्पादक तथा

अभियान साप्ताहिक परिवार

हालीलाई www.abhiyanonline.com ला पनि पढ्न सकिन्छ ।

जनताप्रति नेकपाको बेइमानी

काठमाडौं। सत्ताधारी दल भित्रको आन्तरिक द्वन्द्व उत्कर्षमा युगिरहेको बेला प्रधानमन्त्री एवं पार्टी अध्यक्ष केपी ओलीले पार्टीका वरिष्ठ नेता माधवकुमार नेपालसँग आइतरबा (२३ गते) भएर ३ घण्टासम्म वार्ता गरेका छन् । नेता नेपाल प्रधानमन्त्री ओलीलाई भेट्न पार्टीका दोस्रो तहका नेताहरू डा. भीम रावल, सुरेन्द्र पाण्डे र रघु पन्तलाई साथमा लिएर प्रधानमन्त्री निवास बालुवाटार पुगेका थिए । पार्टीका कार्यकारी अध्यक्ष पुष्पकमल दाहालसँगको सम्बन्धमा तितक्ता बढाए गएकाले नेकपा एमालेका पूर्व नेताहरूसँगको छलफलाई अधि बढाउँदै आएका छन् । पार्टीभित्र युटगत तितक्ता चुलिएपछि पार्टीका औपचारिक बैठकहरूमा मात्र भेट हुने गरेका ओली र नेपालीवामा कार्तिक महिनामा मात्र चार पटक

>>> बाँकी ८ पेजमा

भाइटिका र किजापूजा किन दुई दिन ?

काठमाडौं। मंसिर १ गते भाइटिका, २ गते किजापूजा परेको छ । सरकारले २ गते सार्वजनिक बिदा दिएको छ ।

नेवार र पर्वतेलाई यसरी किन छुट्याइयो । पञ्चाङ्गमा निर्णयक समितिहरूको नेवार र बाहुनबाजेहरूले जातीयताको सीमारेखा यसरी छुट्याएर सामाजिक सद्भाव किन खलबालाइरहेका छन् ।

केहीवर्षदेखि सामुहिक रूपमा पञ्चाङ्गमा जुराउने कार्य नहुँदा आ-आफ्ना तरिकाले साइत जुराउने

>>> बाँकी ८ पेजमा

चिनीको मूल्यबृद्धिमा सरकार मौन

काठमाडौं। नेपालीहरूको महान चार्ड दरौं समाप्त भएर अर्को पर्व तिहार सुरु भएको छ । चाडपर्वका बेला सरकारको नाताधारीकिपन र काला व्यापारीहरूको चलखेलका कारण जनता भने महीनोका मार खेदै आएका छन् । पछिलो समयमा प्रत्येक सामानको मूल्यबृद्धि भएपनि सरकार भने मौन रहेको छ । दरौं सकिए लगते बजारमा मूल्यबृद्धि आकासिएको छ । अहिले चीनी, तेल, केराऊ, दाल, चामल लाग्यतमा अत्याधिक मूल्यबृद्धि भएको छ । दरौं लगते मूल्यबृद्धि हुनुपर्ने कुनै कारण देखिएको छैन तर बजारमा मूल्यबृद्धि भएको छ । प्रत्येक सामानमा घटीमा १० रुपैया देखि बढीमा १०० रुपैयासम्म कूल्यबृद्धि भएको

छ । चामलमा भएर १०० रुपैया प्रतिबोरा मूल्य बृद्धि भएको छ । चीनी, तेल, दाल, केराऊमा घटीमा प्रतिकिलो ५ रुपैया देखि बढीमा ५० रुपैयासम्म मूल्यबृद्धि भएको छ । बजारमा पर्यात सामानको मौज्दात रहेपनि

केही काला व्यापारीहरूको स्वार्थमा मूल्यबृद्धि गरिएको छ । सरकारले मूल्यबृद्धि प्रति ध्यान दिन नसकेको र सत्ताधारी दल भित्र आन्तरिक द्वन्द्व चर्किएको बेला काला व्यापारीहरूले अहिलेको अवस्थालाई उचित समय समिक्षिएर मूल्य बृद्धि गरेका छन् । नेपालमा आयात गरि केही सामानहरू भारतमा पठाउँदा व्यापारीहरूलाई दोब्बर फाइदा हुने गरेकाले व्यापारीहरूले केराऊ भारततक निकासी गरिएको छ । त्यही कारण नेपालमा केराऊ तरकी गर्नुपर्ने एकीकृत पार्टीका कार्यकारी अध्यक्ष पुष्पकमल दाहाल पूर्व एमाले प्रतिक्रिया देखिएको व्यापारीहरूले नै बताउन थालेका छन् । सरकारको कमजोरी लागेका बेला प्रधानमन्त्री ओलीले नेता नेपाललाई

काठमाडौं। नेपाल कम्युनिष्ट पार्टीका अध्यक्ष प्रधानमन्त्री केपी ओलीले पूर्व एमालेका नेताहरूलाई एकमुट बनाउनका लागि पार्टीका वरिष्ठ नेता एवं पूर्व एमालेका महासचिव माधव नेपाललाई एकीकृत पार्टीका आर्द्धो चैत्रानी सम्पन्न हुने महाधिवेशनबाट अध्यक्ष बनाउने वा आर्द्धो निर्वाचन पछि प्रधानमन्त्री बनाउने आश्वासन नेता नेपाललाई दिनु भएको छ । पार्टी नेता नेपाल र प्रधानमन्त्री ओलीबीच पूर्व एमालेमै रँडाए दिन रात्रो सम्बन्ध कायम हुन नसकेको हुनाले एकीकृत पार्टीका कार्यकारी अध्यक्ष पुष्पकमल दाहाल पूर्व एमाले प्रतिक्रिया देखिएको व्यापारीहरूले नै आफ्नो पक्षमा राखेर आर्द्धो महाधिवेशनमा अध्यक्ष हुने कसरतमा लागेका बेला प्रधानमन्त्री ओलीले नेता नेपाललाई

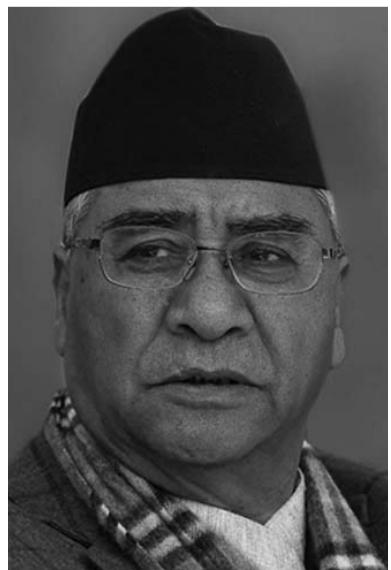
आन्तरिक द्वन्द्वको जड भागवण्डा नै

त्यस्तो आश्वासन दिएपछि अहिले नेकपाभित्र बनेको समिकरण तोडिने सम्भावना बढेको छ । पछिलो समयमा पार्टीको सचिवालयमा र स्थायी समितिको बैठकमा नेता नेपाल समूह नै निर्णयक बनेको हुनाले दुवै अध्यक्षहरूले नेता नेपाल पक्षलाई आ आफ्नो पक्षमा पार्न रणनीति लिएका छन् ।

>>> बाँकी ८ पेजमा

कांग्रेस नेकपालाई एकजुट हुन नदिने रणनीतिमा

काठमाडौं। संघीय संसदको प्रमुख विपक्षी दल नेपाली कांग्रेसले केही समय पहिला संघीय संसदको बैठक बोलाउनुपर्ने भन्नै संसदको तेस्रो दल जनता समाजवादी पार्टीसँग समेत सामाचार छलफल गरेको थिए । नेपाली कांग्रेस नै आन्तरिक द्वन्द्वमा फसेका हुनाले जनता समाजवादी पार्टीले कांग्रेसले संसद बोलाउनेमा अडान लिएको खण्डमा उसलाई साथ दिने बताइरहेको भएपनि पछिलो समयमा नेकपाभित्रो को आन्तरिक द्वन्द्व चर्किएको हुनाले नेपाली कांग्रेसले तत्काल संसद बोलाउनुपर्ने एजेण्डा आफै अधि सरकारे थिए । संसदको अधिवेशन तत्काल बोलाउन संसद्यापन पक्षीय पदाधिकारीहरूसँग देउवाले समावेदनको प्रक्रियाबाट संसदको अधिवेशन बोलाउने निर्णय तत्काल गराउने पार्टी बैठकमै एजेण्डा समेत लगेका थिए । त्यस बेला देउवाले संसदसँगै सङ्कर संघर्षका कार्यक्रमहरू अधि बढाउनुपर्ने भन्नै त्यसे अनुरूपको कार्यक्रमहरू बनाउन निर्णय दिएका भएपनि पछिलो राजनीतिक अवस्था र सत्ताधारी दलभित्र चर्किएको आन्तरिक द्वन्द्वलाई ध्यानमा राखेर अब तत्काल संसद अधिवेशन बोलाउनुपर्ने पक्षमा पुगेका छन् ।

समाप्ति शेर बहादुर देउवाका अनुसार तत्काल संसदको अधिवेशन बोलाउन सरकारलाई दबाब दिना विभाजनको संघारमा

पुगेको सत्ताधारी दल नेपाल कम्युनिष्ट पार्टीलाई एकजुट हुन बल पुगेको बेला नेताहरूलाई एकमुट बनाउनका लागि पार्टीका वरिष्ठ नेता एवं पूर्व एमालेका महासचिव माधव नेपाललाई एकीकृत पार्टीका आर्द्धो चैत्रानी सम्पन्न हुने महाधिवेशनबाट अध्यक्ष बनाउने वा आर्द्धो निर्वाचन पछि प्रधानमन्त्री बनाउने आश्वासन नेता नेपाललाई दिनु भएको छ । पार्टी नेता नेपाल र प्रधानमन्त्री ओलीबीच पूर्व एमालेमै रँडाए दिन रात्रो सम्बन्ध कायम हुन नसकेको हुनाले एकीकृत पार्टीका कार्यकारी अध्यक्ष पुष्पकमल दाहाल पूर्व एमाले प्रतिक्रिया देखिएको व्यापारीहरूले नै आफ्नो पक्षमा राखेर आर्द्धो महाधिवेशनमा अध्यक्ष हुने कसरतमा लागेका बेला प्रधानमन्त्री ओलीले नेता नेपाललाई आश्वासन दिएपछि अहिले नेकपाभित्र बनेको समिकरण तोडिने सम्भावना बढेको छ । पछिलो समयमा पार्टीको सचिवालयमा र स्थायी समितिको बैठकमा नेता नेपाल समूह नै निर्णयक बनेको हुनाले दुवै अध्यक्षहरूले नेता नेपाल पक्षलाई आ आफ्नो पक्षमा पार्न रणनीति लिएका छन् । कोरोना फैलिए हरेक दिन सक्रियतर र मृत्यु हुनेको दर ध्वातै बढेर गएको छ । यदि हामी आफैले सबैत भएर कोरोनाबाट बर्सैनै भनेको यो रोग अरु महामारीका रूपमा फैलिने छ । राजधानीमा त मेयरहरूले तिहारपछि कडाखालको निषेधाज्ञा जारी हुनुपर्छ भनेको यो रोग अरु महामारीका रूपमा फैलिने छ । सरकार जनता आफै सबैत भए पनि किन निषेधाज्ञा जारी गर्ने भन्नै मनस्थितिमा छ । यदि जनता सबैत भएनन् भन्ने सरकार निषेधाज्ञा जारी गर्न बाध्य हुनेछ । कोरोनाबाट आफै बच्चाओं समाजलाई बचाउन ।

Kashmir continues to bleed

M Kabir

Reportedly, Indian forces on Tuesday killed 13 Kashmiris in IOK in fake encounters and the so-called anti-infiltration operations. Pakistan, while condemning these extra-judicial killings, has again urged the international community to take immediate action to dissuade India from committing such heinous crimes against the people of IOK, who are struggling for their right of self-determination for the last 73 years.

Taking advantage of the focus of the world community on fighting the deadly coronavirus, Indian security forces continue with the killing spree in Indian Occupied Kashmir, which is under complete lockdown since August 5, when the Modi government repealed Articles 370 and 35 A of the Indian constitution and then followed it with formal annexation of the state through the Promulgation of The Jammu and Kashmir Reorganization Act 2019.

During the last 3 months (February 26 to May 26) 61 Kashmiris have been martyred. The Indian security forces are even refusing to hand over the dead bodies of the martyrs to their relatives and are burying them secretly in army-managed graveyards. There is great resentment among the people of Kashmir against the oppression being perpetrated on them and the Indian authorities being aware of this fact probably fear that if they hand over the bodies to their relatives, a great majority of people are going to participate in their funerals and protest against their inhuman acts. That is the typical reaction of the guilty conscience. It is also a blatant violation of the

international laws and norms of humanitarian behaviour. But who cares? Those who can play a role in ending the Indian oppression in Kashmir by having the dispute resolved amicably through the implementation of UN resolutions, including the UN, are showing criminal indifference to the plight of the Kashmiris. Regrettably Kashmir continues to bleed. Thanks to the international media which has not only been continuously

loss of lives at the hands of the Indian security forces which depict a harrowing scenario. According to these accounts total killings since January 1989 to March 31, 2020 stand at 95515, custodial killings at 7139, civilians arrested at 159450, structures destroyed at 109462, women widowed at 22,192, children orphaned 107784 and women gang-raped at 11179.

The fact of the matter is that the people of Kashmir like the

highlighting the Indian atrocities in IOK but has also refused to buy the Indian narrative with regards to the repeal of Article 370 of the constitution and the promulgation of the Reorganisation Act.

India has been indulging in killing and torturing the people of IOK with impunity ever since their launch of the freedom movement in 1989. Human Rights Organisations like Amnesty International as well other entities have been regularly documenting the violations of human rights in the valley and the

people of Palestine are the victims of the criminal apathy of the world powers and their allies, premised on protecting and promoting their strategic and commercial interests. Humanity has no place in the policies pursued by them. Even the UN is helpless in having myriad of its resolutions implemented. This posturing by the so-called civilised world has not only encouraged India to continue its killing spree in IOK as well as its illegal annexation but also in adopting a belligerent posture towards Pakistan, more

so since Modi has become Prime Minister of India.

Reportedly, during the first five months of the current year India has committed 957 ceasefire violations and targeted innocent civilians in Azad Jammu and Kashmir while the tally stood at 3000 during 2019. India also resorted to naked aggression against Pakistan on February 26, 2019 when it sent its planes to bomb a non-existent camp of terrorists at Balakot and

Hindutva like Hitler are bent upon jeopardising peace and security of the region and re-enact the cataclysmic events of the Nazi era. Prime Minister of Pakistan Imran Khan has been warning the world about the likely repercussion of the Hindutva ideology for the region and beyond.

The powers that be need to wake up to the ground realities in this region, particularly the situation in IOK which is a potential nuclear flash point. Any confrontation between the two nuclear neighbours besides the likelihood of mutual destruction would also undermine their strategic and commercial interests in the region. They and the UN need to act before the situation becomes unmanageable.

India must also understand that any aggression against Pakistan will be given a matching response as was done on February 26, 2019. It has the capability and the will to defend its territorial integrity and any threat to its security. However, it does not want military confrontation with India and desires peaceful settlement of all disputes between the two countries including Kashmir as per the resolutions of the UNSC. Peaceful co-existence is imperative for both of them to overcome their respective economic and social challenges and nudging an era of shared economic prosperity. Freedom movements cannot be subdued through the barrel of the gun and brutalisation of the population. Such actions have a boomerang effect as they lead to strengthening of the resolve of the oppressed people to fight it out. This is amply proven by the freedom movement of the Kashmiris since 1989 and their continued resistance against Indian occupation.

The cost of regional instability

M Kabir

Peaceful co-existence and cooperation among states having geographical proximity is undoubtedly the best propeller of their economic well-being and security. The emergence of EU in the post-World War II period that transformed hostility into an impregnable bonhomie as well as economic and political cooperation is evidence of this irrefutable reality. ASEAN is yet another model of shared economic prosperity. But unfortunately, South Asia continues to remain bereft of regional peace and security due to the hegemonic desires of India, which regrettably is locked in disputes with almost all its neighbours including Pakistan.

The major issue in this regard is the Kashmir dispute which is an unfinished agenda of the partition of the sub-continent. It is a historic fact that in spite of giving commitment to the UN and the world community to implement the UN resolutions, India reneged on her pledge. It manoeuvred a resolution by the general council of the All-Jammu and Kashmir National Conference on October 27, 1950 calling for convening the session of a constituent assembly of IOK to decide the question of accession of the state. However, the UN, through Resolution 91, repudiated the suggestion and

declared unequivocally that the question of accession of the state could not be settled by any means other than a plebiscite held under the auspices of the UN. Again, when the constituent assembly in the constitution adopted by it declared accession of the state to India, the UN through Resolution 122, reiterated the same position. It was a rousing denial of the Indian claim of Kashmir having become an integral part of India.

The continued denial of the right of self-determination to the people of Kashmir pushed them to taking the option of an armed struggle in 1989. India has been using ruthless force to subdue the freedom struggle. According to authentic accounts, more than 100,000 Kashmiris have been killed since then, besides the rape and abuse of thousands of women. Amnesty International and other international human rights organisations have been regularly putting out reports regarding the blatant violation of human rights in the valley. It is pertinent to point out that the international community did recognise the right of the people of Kashmir to fight for their freedom as legitimate. But unfortunately, 9/11 changed the whole scenario. USA and its allies became strategic partners of India which gave the latter an opportunity to sell its narrative of the freedom struggle in Kashmir as terrorism supported by Pakistan in spite of the indelible imprint of it being an indigenous uprising.

It is interesting to note that notwithstanding the Indian claim of Kashmir being its integral part, it acknowledged the disputed status of the territory in the Shimla Agreement, Lahore Declaration and has also remained engaged in sporadic dialogues to orchestrate confidence-building measures paving the way for final settlement of the dispute. During the Musharraf era, as a result of back channel diplomacy, the two countries had almost agreed on an interim solution which could ensure optimum benefit for the Kashmiris while protecting the essential interests of Pakistan and India. Kashmir was to be structured in self-governing sub-regions on both sides of the LoC similar to the approach recommended by Owen Dixon (UNCIP) for sub-regional plebiscites. The sub-regions could have had their own administration, police, security and legislator. The Kashmiris could freely move and engage in local commerce across sub-regions, and in that sense, the LoC would have lost relevance for them. The effort, however, stalled in early 2007, with the judicial crisis in Pakistan which unsettled Musharraf. Later in November 2008, the Mumbai terror attacks dealt a fatal blow to the initiative. The foregoing reality again insinuated that India accepted the existence of Kashmir dispute and the need for its resolution.

However, since the arrival of Narendra Modi – a staunch follower of the RSS ideology of Hindutva – as Prime Minister of India, the security situation in the region has become extremely grave due to continued bellicose posturing against Pakistan, scrapping of Article 370 and 35 A of the Indian constitution, changing the special status of the state and its subsequent annexation through the Jammu and Kashmir Reorganisation Act 2019. Narendra Modi, in his speech on the Independence Day of India, emphatically claimed that he had accomplished within seven months which could not be achieved in seven decades, realising the dream of Vallabhbhai Patel.

Baffled by the resolve of the resistance leaders in IOK and in the wake of some retaliatory actions initiated by them against Indian security forces, India has now also started accusing Pakistan of sending infiltrators from Azad Kashmir to carry out these attacks. Pakistan rightly fears – which is encouraged by the attitude of some powers which are takers of the Indian narrative to protect their strategic and commercial interests – that these allegations could be a premonition to yet another false flag operation against Pakistan with a view to divert attention of the world community from the ever deteriorating human rights situation in IOK.

Prime Minister Imran Khan

has been persistently warning the world about the designs of the Modi government and the threat it poses to regional peace and security. In a tweet on May 17, he maintained that India was trying to create an opportunity for a false-flag operation against Pakistan while deterring world attention away from state-terrorism in Indian Occupied Jammu Kashmir. The Pakistani military establishment also shares these fears. I am sure the Prime Minister and Army have credible reports about Indian designs and are not shooting arrows in the air. Pakistan, though capable of thwarting any aggression against it, does not want military confrontation with India and therefore has continuously made peace overtures towards her without any reciprocity. It is fully cognisant of the horrors of a clash between two nuclear states. The madness exhibited by the Indian government needs to be stopped in its tracks by the powers-that-be and the global community before it is too late.

Indian leaders must also understand that posturing is fraught with grave dangers for India itself besides jeopardising regional security and the chances of shared economic prosperity for which there existed enormous potential. Regional instability has infinite cost in the shape of consigning millions to perennial sufferings and poverty.

संविधानको अर्थ र औचित्य समाप्त पारियो

• राजन कार्की

rajan2012karki@yahoo.com

संविधान राजनीति, कानुन व्यवस्था र शासन प्रशासनको राजमार्ग हो। यो राजमार्गलाई संवैधानिक अदालत नामको डोजर चलाएर भताभुङ्ग अवस्थामा पुर्याइएको छ। नेपालमा केहीहुन भन्ने सीमा नै रहेको छ। स्वार्थपूर्ति हुन्छ भने ताकतवालाले जे गर्दा पनि सही नै हुन थालेको छ। लोकतन्त्र चुनाव जितेकाहरूको बाहुबलीतन्त्र हुनुपर्यो।

२०७७ कातिक २७ गते, सर्वोच्च अदालतका प्रधानन्यायाधीश चोलेक्ष्मशेर जबरासहितको संवैधानिक इजलासले संविधानमा लेखिएका अक्षरलाई समेत काटिएको छ। संविधानभन्ना माथि अदालत पनि हुनसक्दैन। चुनाव हारेका व्यक्तिलाई पनि मनोनित सभासद हुन अथवा मन्त्री हुन नैतिकताले नदिनु पर्ने हो। संविधानको धारा ७८ को ४ मा प्रतिनिधिसभाको चुनावमा पराजीत व्यक्ति त्यो कार्यकालभरि मन्त्री बन्न अयोग्य हुनेछ भन्ने स्पष्ट लेखिएको छ।

तर राजनीतिक प्रभावले संविधानलाई काटियो। राजनीतिक प्रभावमा संविधानको व्याख्या भयो। अब संविधान संशोधन हुने र वामदेव गौतम अथवा जो कोही पनि मन्त्री, प्रधानमन्त्री बन्न सक्ने गरी संशोधन गर्न सम्भाबना पनि देखियो।

अहिलेलाई संविधानको अर्थ र औचित्य समाप्त भएको छ। संविधान कातिक २७ गते दुर्घटनाग्रस्त हुनुपर्यो।

राजा फालेका हौं भनेहरूले नड्गा नाच देखाउन थाले। विधिको शासन हुनुपर्ने हो।

लोकतन्त्र, राजनीतिक दबाब र प्रभावमा जे पनि हुनथाल्यो यो तन्त्रमा। बाँदरको हातमा नरिवल भनेको यही हो।

शासन, कानुन व्यवस्थामा अन्यौल बाकिलयो। काला बादलमा चाँदीको धेरा हुनुपर्ने हो, मृत्युको डरलादा छायाँ पो देखिन थाले। सुनमा कली बस्थ भन्ये, जता हैयो पहिरो नै पहिरो छ, खाडल गहिरो न गहिरो बन्दैछ। अब लोकतन्त्र श्री ३ जंगबहादुर राणाको शासनमन्दा पनि व्यक्तिबादी हुनथालेको छ।

जो शासक बनेका छन्, उनीहुरू लाउके र टाउके बनेका छन्। राजनीतिमा सयाँ टाउका छन् तर अरुले हल्लाए हल्लिने, अरुले नचलाए नचल्ने ठिमीले किसानले खेतबारीमा गाडेको बुखारीजस्तो। राजनीति सिंहदरवार, पार्टी कार्यालयहरूतिर टाउको बिनाको मुक्कटाजस्तो छ। टाउको नभएपछि विवेक हुँदैन। विवेक नभएपछि दुङ्गाजस्तो ठेस लाने, काँडाजस्तो घोचिरहने नै भयो। जग्जको सविधान ल्याइयो भनेका थिए, यो त हलो न मुङ्गो सविधान पो रहेछ। यस्तो सविधान बोकेर समुद्र नेपाल र सुखी नेपाली बनाउने जुन सप्ना बैँडिएको छ, त्यो अर्थ न वर्ध गोविन्द गाईमात्र हो।

जनयुद्ध र जनआदोलनको जग्मा उभएको भनिएको संविधान जसरी अर्थाए पनि हुने पिचासजस्तो देखिन्छ जसले तर्साउन थालेको छ। धोका खाएका प्रेमिका, अनाहकमा मारिएका छोरी बुहारी, जबरजस्ती मारिएका व्यक्तिहरू, अस्वभाविक मृत्यु भएकाको भड्किएको आत्मा कतै ठाँ नपाएपछि वायु बन्धन् र परिवर्लाई पिराइरहन्छन्। यसकारण नेपालको राजनीतिमा प्राण कम पिचासका पीर बढी छन्। संविधान यस्तै फस्काउने कागजको खोस्टो बन्न पुरोको छ। १९०३ को कोतपर्वमा मारिएका पिचास २००७ सालमा उत्तरां खोजियो, त्यसपछि निरन्तर अस्वभाविक हत्याकाङ्क्षरू भझरेका छन् र २०५२ पछि त राजनीतिमा काँचो वायुको प्रकोप नै चल्यो। २०७२ साल असोज ३ गते फास्ट ट ग्राकबाट जारी भएको संविधान अव पवित्र ग्रन्थका रूपमा रहेका छन्। स्वार्थको लेपनले अपवित्र हुनुपुरोको छ। यस्तो सविधानले सुशासन र सुव्यवस्था दिन सक्दैन। सवाल नेपालको वर्तमान र भविष्यको हो। नेपाली राजनीतिले किन दिगो शान्ति र अग्रामी समृद्धिको कोर्स लिन सक्ने? असफल राष्ट्रमा हुने लक्षणहरू बढ़दै गएका छन्? यसको मूलकारण गलत संविधान हो।

यो संविधानले गलत गर्नेलाई गलहत्याउन

लोकतन्त्र, राजनीतिक दबाब र प्रभावमा जे पनि हुनथाल्यो यो तन्त्रमा। बाँदरको हातमा नरिवल भनेको यही हो।

शासन, कानुन व्यवस्थामा अन्यौल बाकिलयो। काला बादलमा चाँदीको धेरा हुनुपर्ने हो, मृत्युको डरलादा छायाँ पो देखिन थाले। सुनमा कली बस्थ भन्ये, जता हैयो पहिरो नै पहिरो छ, खाडल गहिरो न गहिरो बन्दैछ। अब लोकतन्त्र श्री ३ जंगबहादुर राणाको शासनमन्दा पनि व्यक्तिबादी हुनथालेको छ।

जो शासक बनेका छन्, उनीहुरू लाउके र टाउके बनेका छन्। राजनीतिमा सयाँ टाउका छन् तर अरुले हल्लाए हल्लिने, अरुले नचलाए नचल्ने ठिमीले किसानले खेतबारीमा गाडेको बुखारीजस्तो। राजनीति सिंहदरवार, पार्टी कार्यालयहरूतिर टाउको बिनाको मुक्कटाजस्तो छ। टाउको नभएपछि विवेक हुँदैन। विवेक नभएपछि दुङ्गाजस्तो ठेस लाने, काँडाजस्तो घोचिरहने नै भयो। जग्जको सविधान ल्याइयो भनेका थिए, यो त हलो न मुङ्गो सविधान पो रहेछ। यस्तो सविधान बोकेर समुद्र नेपाल र सुखी नेपाली बनाउने जुन सप्ना बैँडिएको छ, त्यो अर्थ न वर्ध गोविन्द गाईमात्र हो।

जनयुद्ध र जनआदोलनको जग्मा उभएको भनिएको संविधान जसरी अर्थाए पनि हुने पिचासजस्तो देखिन्छ जसले तर्साउन थालेको छ। धोका खाएका प्रेमिका, अनाहकमा मारिएका छोरी बुहारी, जबरजस्ती मारिएका व्यक्तिहरू, अस्वभाविक मृत्यु भएकाको भड्किएको आत्मा कतै ठाँ नपाएपछि वायु बन्धन् र परिवर्लाई पिराइरहन्छन्। यसकारण नेपालको राजनीतिमा प्राण कम पिचासका पीर बढी छन्। संविधान यस्तै फस्काउने कागजको खोस्टो बन्न पुरोको छ। १९०३ को कोतपर्वमा मारिएका पिचास २००७ सालमा उत्तरां खोजियो, त्यसपछि निरन्तर अस्वभाविक हत्याकाङ्क्षरू भझरेका छन् र २०५२ पछि त राजनीतिमा काँचो वायुको प्रकोप नै चल्यो। २०७२ साल असोज ३ गते फास्ट ट ग्राकबाट जारी भएको संविधान अव पवित्र ग्रन्थका रूपमा रहेका छन्। स्वार्थको लेपनले अपवित्र हुनुपुरोको छ। यस्तो सविधानले सुशासन र सुव्यवस्था दिन सक्दैन। सवाल नेपालको वर्तमान र भविष्यको हो। नेपाली राजनीतिले किन दिगो शान्ति र अग्रामी समृद्धिको कोर्स लिन सक्ने? असफल राष्ट्रमा हुने लक्षणहरू बढ़दै गएका छन्? यसको मूलकारण गलत संविधान हो।

जो शासक बनेका छन्, उनीहुरू लाउके र टाउके बनेका छन्। राजनीतिमा सयाँ टाउका छन् तर अरुले हल्लाए हल्लिने, अरुले नचलाए नचल्ने ठिमीले किसानले खेतबारीमा गाडेको बुखारीजस्तो। राजनीति सिंहदरवार, पार्टी कार्यालयहरूतिर टाउको बिनाको मुक्कटाजस्तो छ। टाउको नभएपछि विवेक हुँदैन। विवेक नभएपछि दुङ्गाजस्तो ठेस लाने, काँडाजस्तो घोचिरहने नै भयो। जग्जको सविधान ल्याइयो भनेका थिए, यो त हलो न मुङ्गो सविधान पो रहेछ। यस्तो सविधान बोकेर समुद्र नेपाल र सुखी नेपाली बनाउने जुन सप्ना बैँडिएको छ, त्यो अर्थ न वर्ध गोविन्द गाईमात्र हो।

जनयुद्ध र जनआदोलनको जग्मा उभएको भनिएको संविधान जसरी अर्थाए पनि हुने पिचासजस्तो देखिन्छ जसले तर्साउन थालेको छ। धोका खाएका प्रेमिका, अनाहकमा मारिएका छोरी बुहारी, जबरजस्ती मारिएका व्यक्तिहरू, अस्वभाविक मृत्यु भएकाको भड्किएको आत्मा कतै ठाँ नपाएपछि वायु बन्धन् र परिवर्लाई पिराइरहन्छन्। यसकारण नेपालको राजनीतिमा प्राण कम पिचासका पीर बढी छन्। संविधान यस्तै फस्काउने कागजको खोस्टो बन्न पुरोको छ। १९०३ को कोतपर्वमा मारिएका पिचास २००७ सालमा उत्तरां खोजियो, त्यसपछि निरन्तर अस्वभाविक हत्याकाङ्क्षरू भझरेका छन् र २०५२ पछि त राजनीतिमा काँचो वायुको प्रकोप नै चल्यो। २०७२ साल असोज ३ गते फास्ट ट ग्राकबाट जारी भएको संविधान अव पवित्र ग्रन्थका रूपमा रहेका छन्। स्वार्थको लेपनले अपवित्र हुनुपुरोको छ। यस्तो सविधानले सुशासन र सुव्यवस्था दिन सक्दैन। सवाल नेपालको वर्तमान र भविष्यको हो। नेपाली राजनीतिले किन दिगो शान्ति र अग्रामी समृद्धिको कोर्स लिन सक्ने? असफल राष्ट्रमा हुने लक्षणहरू बढ़दै गएका छन्? यसको मूलकारण गलत संविधान हो।

जो शासक बनेका छन्, उनीहुरू लाउके र टाउके बनेका छन्। राजनीतिमा सयाँ टाउका छन् तर अरुले हल्लाए हल्लिने, अरुले नचलाए नचल्ने ठिमीले किसानले खेतबारीमा गाडेको बुखारीजस्तो। राजनीति सिंहदरवार, पार्टी कार्यालयहरूतिर टाउको बिनाको मुक्कटाजस्तो छ। टाउको नभएपछि विवेक हुँदैन। विवेक नभएपछि दुङ्गाजस्तो ठेस लाने, काँडाजस्तो घोचिरहने नै भयो। जग्जको सविधान ल्याइयो भनेका थिए, यो त हलो न मुङ्गो सविधान पो रहेछ। यस्तो सविधान बोकेर समुद्र नेपाल र सुखी नेपाली बनाउने जुन सप्ना बैँडिएको छ, त्यो अर्थ न वर्ध गोविन्द गाईमात्र हो।

जो शासक बनेका छन्, उनीहुरू लाउके र टाउके बनेका छन्। राजनीतिमा सयाँ टाउका छन् तर अरुले हल्लाए हल्लिने, अरुले नचलाए नचल्ने ठिमीले किसानले खेतबारीमा गाडेको बुखारीजस्तो। राजनीति सिंहदरवार, पार्टी कार्यालयहरूतिर टाउको बिनाको मुक्कटाजस्तो छ। टाउको नभएपछि विवेक हुँदैन। विवेक नभएपछि दुङ्गाजस्तो ठेस लाने, काँडाजस्तो घोचिरहने नै भयो। जग्जको सविधान ल्याइयो भनेका थिए, यो त हलो न मुङ्गो सविधान पो रहेछ। यस्तो सविधान बोकेर समुद्र नेपाल र सुखी नेपाली बनाउने जुन सप्ना बैँडिएको छ, त्यो अर्थ न वर्ध गोविन्द गाईमात्र हो।</

पद्थयौ हाती बसीकन सँगै वेद, बाइबल, नमाज
पसेकेही नरपथुहरू ध्वस्त पारे समाज ।

मन्यो ज्यूँदै त्यो जस्ले बिर्सियो देशको माटो
बाँच्यो त्यो मरेर पनि जस्ले सरिक्यो देशको माटो ।

कायर भर पटक पटक मर्नुमन्दा
बहादुर भर एकै पटक मर्न सकौ।

अभियान

सम्पादकीय

नेकपाभित्र विधि, विधान,
पद्धति होइन इगोको लडाई

पछिल्लो समयमा सत्ताधारी दल भिन्नको आन्तरिक द्वन्द्व सडकमै छताछुल्ल हुन पुगेको छ । तत्कालिन नेकपा एमाले र माओवादी केन्द्र एकीकरण हुँदा तय गरिएका आधारहरूलाई भत्काइएको तुलाले तै नेकपामा समस्या देखिएको हो । तत्कालिन अवस्थामा दुवै पार्टीको अध्यक्षहरू कीपी ओली र पुक्कमल दाहलवीचमा मात्र सहमति गरेर दुवै पार्टी एकीकृत भएको थिए । त्यसको एउटै कारण थियो प्रतिनिधिसभा र प्रदेशसभामा बहुमत ल्याउन्तु । तत्कालिन अवस्थामा तत्कालिन माओवादीको अवस्था नाजुक रहेको थियो भने तेकपा एमलोको अवस्था राम्रै रहेपनि फरक फरक ढाँगले निर्वाचनमा जाँदा नेपाली कांग्रेस नै सबै भन्दा ठुला दल बन सक्ने आंकलन गरेर दुवै पार्टी एकाएक एक भएको थिए । दुवै पार्टी एक भएर नेपाल कम्युनिष्ट पार्टीको निर्माण गरियो त्यही कारण उनीहरूले प्रतिनिधिसभा र प्रदेशसभामा बहुमत ल्याए । प्रतिनिधिसभामा नेकपाको एस्ट्रैफण्डै दुई तिहाई मत आयो भने ७ वटा प्रदेश मध्ये ६ वटा प्रदेशमा नेकपाको बहुमत आएको हुनाले अहिले उनीहरूकै सरकार रहेको छ । संघीय संसद र ६ प्रदेशसभामा नेकपाको बहुमत भएपनि न त संघीय सरकारले सन्तोषजनक काम गर्न सकेको छ, त त प्रदेश सरकारहरूले तै आखिरी किन ? अहिले जनताले त्यसको उत्तर खोजिरहेका छन् ।

नेपाल कम्युनिष्ट पार्टीले चुनावामा जनतासँग जाँदा आफूले जनतालाई दिएका अश्वासान र आफैले वितरण गरको चुनावी घोषणापत्र अनुसार कति काम भए त्यसको लेखांजोखा जनताले गरिरहेका बेला सत्ताधारी दल आन्तरिक ढन्दमा फसेको छ। सत्ताधारी दलभित्रको आन्तरिक ढन्द जनताको सेवा सुविधालाई लिएर नभएर पार्टीका दुवै अध्यक्षहरू र पार्टीकी वरिष्ठ तेताहरूको स्वार्थका कारण पार्टी विभाजनको अवस्था सम्म पुरोको छ। तेकपा विभाजन होस् भनेर कसैले भनेका छैनन् र पार्टी विभाजनको चिन्ता जनतालाई समेत छैन। लोकतान्त्रिक पढति अनुसार पार्टीहरू सञ्चालन हुनुपर्दछ। त्यसरी तै सरकार पनि लोकतान्त्रिक पढति अनुसार सञ्चालन हुनु पर्नेमा पार्टीगत स्वार्थ र व्यक्तिगत स्वार्थलाई हेरेर सत्ताधारी दलभित्र आन्तरिक ढन्द चर्कितकोले जनता आफूले पाउनुपर्ने सेवा सुविधाबाट बचिन्त हुवै गएका छन्। पार्टीका दुवै अध्यक्षहरूले गत केही महिना अगाडि आपसी सहमति गरेर प्रथम पार्टी अध्यक्ष एंवं प्रधानमन्त्रीले सरकारको सञ्चालन गर्ने र अर्का अध्यक्ष पुष्टकमल दाहालले कार्यकारीको हैसियतमा पार्टी सञ्चालन गर्ने जिम्मेवारी पाएका थिए। आ आफूले पाएको जिम्मेवारीलाई अधिक बढाएको खण्डमा पार्टीभित्र समस्या नै आउने थिएन। तर प्रधानमन्त्री कोपी ओलीले स्थायी कमिटीको बैठकबाट निर्णय भएअनुसार मन्त्रिपरिषद्को हेरफेर गर्ने प्रयास गरेपति पार्टीका कार्यकारी अध्यक्षले त्यसमा हस्तक्षेप गरेर मन्त्रिपरिषद्ह वेरफेर गर्न अवरोध पुन्याएको सत्य वास्तविकता सबैलाई थाहा भएकै विषय हो।

सरकारको नेतृत्व गर्ने व्यक्तिलाई आफ्नो नेतृत्वको सरकारमा राख्न पाउने विश्वव्यापी सिद्धान्त नै भएपनि फलानालाई राख्न फलानालाई हाटाउ भन्नु तै गलत रहेको छ । अकार्तफ तत्कालिन नेतृत्व एमालेभित्र रहेका गुट उपगुटहरूका संरक्षण भक्ताईदैन ब्रह्मस्ता गुट उपगुटहरूलाई अभ्य बलियो बनाइयो । अहिले नेतृत्व प्रधानमन्त्री कोपी ओली, पार्टीका कार्यकारी अध्यक्ष पुष्टकमल दाहाल र पार्टीका वरिएट नेता माधव नेपालले सञ्चालन गरिरहेका छन् । नेपाली जनतामा एउटा उखान चर्चित रहेको छ । त्यो हो ‘तीन टिकट महाविकट’ अहिले नेतृत्व एमालेभित्र तैनै टिकट महाविकट भएको छ । पार्टीभित्रको आन्तरिक द्वन्द्वको चुरो त्यही निर रहेको छ । तीन जना मध्येका दुई जना एकातिर भएपछि अर्को एक व्यक्ति त एकलै हुने तै भए । पार्टी अध्यक्ष पुष्टकमल दाहालले तैनै गुटभित्र खेलेर प्रधानमन्त्री ओलीलाई एकल्याउने प्रयास गरिरहेका र उनलाई माधव नेपाल गुटको सकिय सहयोग भएको हुनाल पनि पार्टीभित्र समस्या देखिएको हो । कोपी ओली र माधव नेपालबीचमा उनीहुँ तेकपा एमालैमै हुँदूपनियां कहिल्यै राम्रो सम्बन्ध हुन नसकेको हुनाले पार्टी एकीकरण हुँदा पनि तत्कालिन नेतृत्व एमालेभित्र ओली गुट र नेपाल गुटबीच भागवण्डा लागेको थियो । प्रतिनिधिसभा र प्रदेशसभाको निवार्चनमा पार्टी एकीकरण भएपन्चात् तत्कालिन एमालेले ६० प्रतिशत र माओवादीले ४० प्रतिशतको भागवण्डा गरेका थिए । तत्कालिन माओवादीमा पुष्टकमल दाहाललाई चुनौती दिन सक्ने कोही नभएकाले उनले आफ्नो पार्टीले पाएको ४० प्रतिशतमा सबैलाई मिलाएका थिए भने नेतृत्व एमालेमा ओली पक्ष र नेपाल पक्ष भनेर त्यसभित्र पनि भागवण्डा लगाइएको थियो । अहिले देखिएको नेतृत्व भित्रको समस्या भनेको त्यही ओली गुट र नेपाल गुटको खेल हो । ओली र नेपालबीचको भगडालाई दाहालले खेले ठाउँ पाएका र दाहालको सहयोगमा ओलीलाई ठीक लगाउने मौकाको फाइदा नेपालले उठाउन खोजेका हुनाले समस्या माथि समस्या थपिए गएका हन् । यो करा घाम जत्कि छर्नभु भएको छ ।

ହୁନ୍ତାଳେ ସମସ୍ତମ୍ଭ୍ୟ ମାତ୍ରା ତଥାମ୍ଭ୍ୟ ବ୍ୟାପଦ ଗେଣିକୁ ହୁଏ । ଯା ପୁରୁଷଙ୍କର ଜନତାକ ଛଳକୁ ନେଇବାକୁ ଛାଡ଼ିଲାକୁ ଆଶାକାରି ଭାବରେ ପାଇନ୍ତି । ଲାମୋ ସମୟରେ କଲଟାଉନ, ସଟଟାଉନ ର ନିଵେଦିଜ୍ଞାଲେ ଗର୍ଦା ଜନତାକରେ ରୋଜିରୋଟି ଖୋଲିଏଇକୁ ଭାବପାଇଁ ସତ୍ତାଧାରୀଙ୍କ ଦଲଲେ ସରକାରରେ ଗରେକା ନିର୍ଣ୍ଣୟହଳକୁ ସ୍ଵାମିତ୍ବ ଲିନ କଷକେ ଛୈନ । ବରିଷ୍ଠ ନେତା ନେପାଲଲେ ତ ଏକ ସାର୍ଵଜନିକ କାର୍ଯ୍ୟକମ୍ମା ଉତ୍ସୋହ ଗରେକା ଥିଏ ଓଳି ସରକାରରେ ଗରେକା ନିର୍ଣ୍ଣୟହଳ ପାର୍ଟିଟି ସ୍ଵାମିତ୍ବ ଲିନ କଷବୈନ ଭନେ । ପାର୍ଟି ତ ତ୍ୟାବେଳା ବିଭାଜନକୁ ଅବସ୍ଥାମା ପୁରୀକେବେଳେ ଥିଯୋ ନି । ଆଫ୍ରଲ୍‌ଟାଇନ୍ ନେପାଲ କମ୍ପ୍ୟୁନିଷ୍ଟ୍ ପାର୍ଟିରେ ବରିଷ୍ଠ ନେତା ଭନେ ଅନି ତ୍ୟାହି ପାର୍ଟିକୁ ନେତୃତ୍ବକୋ ସରକାରରେ ଗରେକା ନିର୍ଣ୍ଣୟହଳକୁ ସ୍ଵାମିତ୍ବ ପତି ନଲିନେ ଯୋଗିଲା । କଷଟ୍ଟୋ ଲୋକତାନିକ ପଦ୍ଧତି ର ଚରିତ୍ର ହୋ ? ପାର୍ଟି ଏକୀକରଣ ହୁନ୍ତବ୍ନା ଅଗାଡିକୋ ଅବସ୍ଥାଲାଈଁ ହେଣେ ହୋ ଭନେ ପୁଷ୍ପକମଳ ଦାହାଲଙ୍କ ମାଓବାଦୀ ପାର୍ଟିଲାଈଁ ନେତୃତ୍ବ ଦିଇପଢ଼ି ତ୍ୟାହି ପାର୍ଟିରେ ହୈସିଯତଲେ ଉତ୍ତଳେ ଅବ କହିଲୈ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ବନ୍ଦେ ସପନା ନଦେଖେ ହୁନ୍ତ ଭାବେକୁ ଥିଯୋ । ତ୍ୟାହି କାରାରଣ ଉତ୍ତଳେ ଆଫ୍ରଲ୍ ନେତରେ ନେତୃତ୍ବକୋ ପାର୍ଟିଲାଈଁ ତତ୍କାଳିନ ନେକପା ଏମାଲେ ନିକି ଅଧି ରହିକୋ ର ଉତ୍ତଳେ ପାର୍ଟିଲାଈଁ ସଂଶ୍ରାନ୍ତ ରହିଲା ଏମାଲେମା ମିଲାଏକା ଥିଏ । ମାଓବାଦୀ ବନ୍ଦନା ନେକପା ଏମାଲ ନିକି ଅଧି ରହିକୋ ର ଉତ୍ତଳେ ପାର୍ଟିଲାଈଁ ସଂଶ୍ରାନ୍ତ ରହିଲା ସଂଶ୍ରାନ୍ତମା ରହିଲା ଏମାଲେମା ମିଲାଏକା ଥିଏ । କାର୍ଯ୍ୟକର୍ତ୍ତାରୁଲାଈଁ ପ୍ରଶକ୍ଷଣା ଦିଇର ଚନ୍ଦ୍ରାବୀ ଅଭ୍ୟାନମା ସଂକିଳନ ଗରାଇକୋ ଥିଯୋ ଭନେ ଉନୀହଳୁ କଷବେ ଚନ୍ଦ୍ରାବୀ ପ୍ରକିଳ୍ପାବାଟ ଆଉନେ ଗରେକା ଭାବପାଇଁ ମାଓବାଦୀମା ଟିକା ଲଗାଇଏର ଆଉନେ ପ୍ରଚଳନ ରହିଲେ ପତି ଅହିଲେ ତମ୍ଭ୍ୟ ଦେଖିଏକୋ ହି । ଦାହାଲ ପକ୍ଷଲେ ଓଳିଲାଈଁ ବିଧି, ବିଧାନ, ପଦ୍ଧତି ଅତୁରାର ସଂଚାଳନ ହୁନ୍ତପରେ ଉତ୍ସୋହ ଗରେପାଇ ତ୍ୟାମମା କୁଣ୍ଠ ଦମ ଛୈନ । ପାର୍ଟି ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ସହିତ ବରିଷ୍ଠ ନେତାହଳ ହୈ ବିଧାନ, ପଦ୍ଧତି ବନ୍ଦନା ବାହିର ଗାଏର ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିକୋ ବିରୋଧମା ଉତ୍ସିଏକା ହୁନ୍ତାଳେ ପାର୍ଟି ଅଲାଗ ଅଲାଗ ହୁନ୍ତ ନେ ଦୁଇକୋ ଲାଗି ଉପ୍ଯୁତ୍ତ ହୁନ୍ତ ସକଳ ଭନେ ହାମିଲେ ଠାନେକା ଛୀନ ।

संविधानमा जनता सार्वभौमसत्ता सम्पन्न व्यवहारमा दास !

• દેવેન્દ્ર ચુડાલ

devendrachudal@gmail.com

हुनेछन् भनेर। मन्त्रीको त्यो भन्दा गैरजिम्मेवारी पूर्वकको भाषण अर्को के हुन सक्छ? प्रधानमन्त्री केपी ओलीले समेत नेपाली जनताको रोग प्रतिरोधात्मक क्षमता बढिरहेकोले कोरोना भाइरसले केही गर्न नसक्ने भन्दै जनतालाई तातो पानी र बेसारपानी खान फरमान नै जारी गरे। त्यसपछि मुलुकमा लकडाउन लाग्य गरिएपछि सरकारले दिनरात नभनि काम नर्नुपर्ने बेलामा सरकार समेत लकडाउनमै बस्यो। लकडाउन, सटडाउन र निषेधाज्ञाले गर्दा जनता आक्रान्त भइरहेको बेला जनतालाई आवश्यक सेवा सुविधा दिनुपर्ने बेलामा सत्ताधारी दलभित्र देखिएको आन्तरिक द्वन्द्वले गर्दा पनि जनता पिडित बन्न पुगे। जनताले कोरोनाको परिक्षण गर्दा रातभर लाइनमा बस्नुपन्यो भने सत्ताधारी दलका नेताहरू र सरकारी उच्च तहमा बसेका व्यक्तिहरूका घरघरमै पुगेर परीक्षण गर्न थालियो। जनतालाई परीक्षणको लागि शुल्क तिन बाध्य बनाइयो। कोरोनाकै कारण जनताले खान नपाइरहेका बेला जनताले उल्टो प्रधानमन्त्रीले नै आफै शुल्क तिरेर परीक्षण र उपचार गराउने व्यक्तिहरू राज्यको लागि बोभ नभएको अभिव्यक्ति दर्शीको बेला नेपाली जनताको नाममा दिएको सन्देशमा उल्लेख गर्नुभयो त्यसको सिधै अर्थ हुन्छ पैसा तिरेर परीक्षण र उपचार गराउन नसक्ने व्यक्तिहरू राज्यको लागि बोभ भए भनेर। मुलुकका कार्यकारी प्रधानमन्त्रीले आफ्ना जनतालाई राज्यलाई बोभ भए भन्नु पाइन्छ कि पाइँदैन? तिनै जनताले तिरेको करबाट तलब भत्ता सहितका अन्य सुविधा खाएर बसेका व्यक्तिलाई राज्यको बोभ भए भन्नको अर्थ नेपाली जनता आजसम्म

बाना ने हमें जय नपाली जनता जागरूकता सार्वभौमसत्ता सम्पन्न नभएको प्रमाणित हुँदैन र ? सविधानमा नेपाली जनतालाई सार्वभौमसत्ता सम्पन्न भनिएको छ तर व्यवहारमा अहिलेसम्म पनि नेपाली जनता सार्वभौमसत्ता सम्पन्न नभएको प्रमाणित हुँदै गएको छ । यदि नेपाली जनता सार्वभौमसत्ता सम्पन्न हुन् भने उनीहरूले चुनावमा हराईदिएका व्यक्तिहरूलाई किन सांसद लगायत अन्य धेरै ठाउँमा नियुक्ति गरियो ? जनताले वडा सदस्यमा हराईदिएका व्यक्तिलाई कानुन निर्माण गर्न थलो संसदमा किन पठाइयो ? नगरपालिकाको मेयर पदमा नराप्रोसेसिंग पराजित भएका व्यक्तिलाई किन प्रदेश प्रमुखमा नियुक्ति गरियो ? लोकतान्त्रिक पद्धतिको ध्वज्जी उडाउने काममा सत्ताधारी दल नेपाल कम्युनिष्ट पार्टी नै अग्रपंकिमा रहेको यी सबै कारणहरूले प्रष्ट भएको छ । एकजना विश्वप्रथ्यात व्यक्तिले भनेका थिए गल्ती नगर्न व्यक्ति नै हुँदैनन् तर गल्तीलाई स्वीकार गर्दै आफ्नो गल्तीले गर्दै अरुले दुःख कष्ट पाएका रहेछन् भने एउटा गल्तीलाई स्वीकार गर्दै अगाडि बढ्नु प्रमुख मार्ग हो भनेका थिए । तर हामीकहाँ भने एउटा गल्ती गरिसकेपछि त्यसलाई ढाक्छोप गर्न अरु गल्तीहरू गर्दै सरकार अधि बढिरहेको छ । राजनीति भनेको जनताका लागि हुनुपर्ने विश्वव्यापी सिद्धान्तलाई हामीकहाँ भने राजनीति नेताहरूका लागि भएको र उनीहरूको कमाई खाने भाँडो बनाइएको हुनाले जनता दिन अद्वितीय हुँदैन ।

प्रतिदिन रुट्ट हुँदै गएका छन् भने जनताको
जीवन यापन समेत कष्टकर बच्नै गएको छ ।

२०४६ सालको आन्दोलन र २०६२/६३
को आन्दोलनपछि मुलुकलाई विदेशीहरूको
फुटबल नेपाललाई बनाइँदै लगाएको छ
यी दुवै आन्दोलनहरूमा विदेशीहरूको प्रत्यक्ष र
अप्रत्यक्ष .सहयोग राजनीतिक दलहरू त्यसमा
पनि अहिलेको सत्ताधारी दल तत्कालिन
नेकपा एमाले साओयादी र संघीय संसदको

अब घडीको सुई पछाडि फर्काउन सकिन्न

कमल थापा

व्यक्ति होइन, बाटो परिवर्तन गर्नुपर्छ, नेता होइन, नीति परिवर्तन गर्नुपर्छ भन्ने धारणालाई कतिपयले नेकपाको आन्तरिक विवादमा केपी औलीको बाचाको पक्षमा दिइएको तरका रूपमा बुझे भन्ने कहीले धमिलो वातावरणमा घडीको सुई पछि फर्काउन खोजिएको प्रयासका रूपमा अर्थ लगाए। वास्तवमा उपरोक्त दुवै निष्कर्ष सही होइन्।

देशले हाल अवलम्बन गरेको मार्गीचित्र र गत्ताव्यापारे पुनर्विचार गर्नुपर्छ भन्ने धारणालाई ठीक ढंगले बुझन माओवादीको दशवर्षे हिसात्मक विद्रोह, विद्रोहकालमा परिचयमा मुलुकहरूको भूमिका, भारतको राजधानी नयाँदिल्लीमा भएको बाह्युदै समझदारी, ०६२-६३ को सङ्क आन्दोलन र आन्दोलन अन्त्यका लागि दरबार र आन्दोलनकारी शक्तिबीच भएको सम्झौताको अन्तर्यालाई बुझ्नु जरुरी छ। ती घटना र सन्दर्भको वस्तुप्रक समीक्षा र विश्लेषण गर्नु अनिवार्य छन्। उपरोक्त घटनाक्रमहरू सतहमा जुन रूपमा देखा परे, गहिराइमा त्यसको नितान्त फरक यथार्थ रहेको छ।

विद्रोहको हिसात्मक बाटो गलत भए पनि प्रारम्भमा माओवादीले उठाएका कतिपय माग राष्ट्रको बहुतर हित र जनजीविकाका सवालमा सकारात्मक थिए। तर, कालान्तरमा माओवादी बाटो र लक्ष्य दुवैमा दिर्घमित भयो। बन्दुकको भरमा काठमाडौं कब्जा गर्न नसकिने सत्य स्पष्ट भएपछि माओवादीले क्रमशः दरबार, संसद्वादी राजनीतिक दलहरू र विदेशी शक्तिहरूसँग साँठगाँठ वा समझदारी गरेर विद्रोहलाई सुरक्षित अवतरण गर्ने राजनीतिक प्रयास गन्यो।

प्रजातन्त्र र दलहरूलाई निषेध गरेर माओवादीलाई हस्तान्तरण गर्न दरबार तयार नभएपछि माओवादीले संसद्वादी दलसँग सम्झौता विस्तार गर्ने प्रयास गन्यो। तर, भिरभित्र मिठा कुरा गरे पनि ०४७ को सविधान विस्थापित गरेर माओवादीसँग सहकार्य गर्ने नेपाली काग्रेस र नेकपा (एमाले)ले हिम्मत गर्न सकेन्।

यसैबीच माओवादीले संयुक्त राष्ट्र संघका प्रतिनिधिहरू तथा युरोपियन युनियन आवद्ध केही मुलुकसँग गहिरो सम्झौता विकास गयो। केही परिचयमा मुलुकहरूको नेपालमा धेरै अधिवेशि निहित स्वार्थ रहेको थियो। पञ्चायतकालमा नै नेपालमा धर्म परिवर्तनको माध्यमद्वारा सामाजिक सांस्कृतिक प्रभाव विस्तारको योजना परिचयमा मुलुकले बनाएका थिए। बहुदलीय व्यवस्था पुनः खापनापाइ सो योजना अर्थै सक्रिय र व्यापक तुल्याइयो। साथै, आऽनो अभिष्ट पूरा गर्न परिचयमा मुलुकहरूले यसै अवधिमा जातीय विभाजन र विवादको वीजारोपण पनि गरे। संघीयताको अवधारणासमेत यसै सन्दर्भमा पहिलोपटक परिचयमा मुलुकहरूले नेपालमा प्रवेश गराएका हुन्। उल्लिखित मान्यताको पक्षमा ठूलो आर्थिक राजनीतिक लगानीको युग सुरु भयो। त्यसवेला धर्म परिवर्तन, साम्पदायिक विभाजन र संघीयताको एजेन्डा बोक्न नेपालका कुनै राजनीतिक दल तयार थिएनन्। फलस्वरूप परिचयमा मुलुकहरूले नागरिक समाज, बुद्धिजीवी वर्ग र आम सञ्चार माध्यमहरूलाई उल्लिखित उद्देश्य पूरा गर्ने क्रममा दिल खुलेर प्रयोग गरे।

यसैबीच सुरक्षित अवतरणको खोजीमा सबै ढोका र विकल्प खुला राखेर हिंडिरहेका माओवादी परिचयमा मुलुकहरूको एजेन्डाको भारी बोक्न तयार भयो। उदार प्रजातान्त्रिक मूल्य-मान्यतालाई आदर्श मान्ने परिचयमा शक्ति र कथित जनवादको आवरणमा सर्वसत्तावादी अवधारणाका पक्षधर माओवादीबीच अभूतपूर्व समझदारी बन्यो। मानव अधिकार र मानवीय

मूल्यका प्रवक्ता परिचयमा मुलुकहरू एवं राजनीतिक उद्देश्यका निमित्त हिसालाई माध्यम बनाएका र कतिपय अवरथामा मानवताविरोधी गतिविधिमा संलग्न माओवादीजस्ता दुर्वि परिपरी शक्तिबीच विचित्र ऐक्यबद्धता कायम भयो। अर्कतर्फ सुरुमा राजा र राजनीतिक दलहरूसँग सम्झौता बढाउन उद्यत् माओवादीले अन्ततः जुन बाह्य शक्तिको विस्तारवादी नीतिविरुद्ध हतियार उठाएको थियो, सोही विदेशी शक्ति भारतर्थै आन्तरिक लगनगाँडो कस्नसमेत तयार भयो।

अनि नेपाल सरकारले भन्दा अगाउँ माओवादीलाई आतंककारी घोषणा गर्ने भारत सरकार नेपालका माओवादीलाई संरक्षण, प्रोत्साहन र प्रशिक्षणलगावत सहयोग गर्न तयार भयो। भारतको जासुसी संस्था रासायनिक विदेशी नेतृत्वको सम्बन्ध जोडियो।

राजा ज्ञानेन्द्रबाट ०६२ माघ १९ गतेको कदम चालिएपछि नेपाली राजनीतिको समीकरण र सन्तुलनमा आधारभूत रूपमा नै परिवर्तन भयो। २०११ साल फागुनमा राजा महेन्द्रको राज्यारोहणसँगै राजसंस्थालाई नेपालमा भारतीय स्वार्थ प्रवर्द्धनका निमित्त सबैभन्दा बाधक शक्ति ठाने तत्कालीन भारतीय संस्थापन पक्षको एक शक्तिले माघ १९ को राजाको कदम तथा सार्क राष्ट्रहरूको ढाका शिखर समेलनमा चीनलाई सारकमा पर्यवेक्षक बनाउने राजाको प्रस्तावपश्चात् नेपालको राजसंस्थालाई पाठ पढाउने अठोट गन्यो। दुई विपरीत गन्तव्यमा हिंडेका नेपालका राजनीतिक शक्तिबीच भारतको प्रत्यक्ष तथा धर्म परिवर्तनद्वारा सास्कृतिक प्रभाव विस्तार गर्न चाहने परिचयमा मुलुकको योजनामा अवरोध ठानेको नेपाली राजसंस्थालाई पाखा लगाउने वातावरण सिर्जना गरियो। बाह्य शक्तिहरूको यो तानाबानामा नेपालका राजनीतिक दल समाहित भए। विगतमा राजसंस्थाबाट भएका केही निर्णयाट चिन्तित र अत्तालिएका दलहरू विदेशीको चलखेल र योजनालाई बोक्न तयार भएका मात्र होइन्, उनीहरूले त्यस्तो षड्यन्त्रलाई ढाकोषे गर्दै बाह्युदै समझदारी र त्यसपछिको सङ्क आन्दोलनलाई लोकतन्त्र प्राप्तिको निमित्त आफैले गरेको

गर्न राजी भए। संसदीय प्रजातन्त्रविरुद्ध हतियार उठाएको, काग्रेस र एमालेलाई वर्गस्त्रु ठाने र आफैले आतंककारी घोषणा गरेको माओवादीसँग सहकार्य गर्न बाह्य शक्तिको दबाव, प्रभाव र प्रेरणाले अन्ततः संसदीय प्रजातन्त्रका संवाहक नेपालका राजनीतिक दलहरू तयार भए। बाह्युदै समझदारीलाई परिचयमा मुलुकले आफ्नो दीर्घकालीन स्वार्थ पूरा गर्न अनुकूल वातावरणको रूपमा स्वागत र आन्सात, गरे। यस प्रकार देशी विदेशी

राजनीतिक जानकारी राखेकोहरूलाई

त्रिमुखीय एकीकरणलाई विस्तारवादी, पृथ्वीनिर्माता पृथ्वीनारायण शाहलाई निरकुशा विस्तारवादी, एकात्मक शासन व्यवस्थालाई विकासविरोधी र विभेदकारी, सनातन धर्म र परम्परालाई पुरातनवादी अन्धविश्वास तथा सम्पूर्ण विगतलाई कालरात्रिका रूपमा चित्रित गर्ने भरमग्नुर प्रयास भयो।

जुनसुकै पृष्ठभूमिमा भएको भए पनि अन्ततः ०६२-६३ को आन्दोलन राजा र आन्दोलनकारी शक्तिबीच सम्झौता भएर दुग्धिएको थियो। संवैधानिक राजसंस्थालाई कायम राख्दै ०४७ को संविधानको जगमा जननिर्वाचित संविधानसभाबाट नयाँ संविधान निर्माण गर्न उक्त सम्झौताको स्पिरिट थियो। सम्झौताको भावानाउनुस्त राजाहरूलाई सुदूर तुल्याउने राजा महेन्द्रको ऐतिहासिक योगदानलाई महेन्द्रीय राष्ट्रवादको संज्ञा दिएर अपव्याख्या र कलिकित गर्ने काम भयो। अर्कातर्फ रातारात हिसात्मक विद्रोह र आपाराधिक घटनाको गौरवगाथा तयार गरियो।

उपरोक्त पृष्ठभूमिमा नेपाली जनताले राजनीतिक प्रयास गरियो। उपरोक्त पृष्ठभूमिमा नेपाली जनताले राजनीतिक प्रयास गरियो।

स्वप्नमा नयाँ नेपालको नयाँ न्यारेटिम स्थापित गर्ने प्रयास पनि आरम्भ भयो। उक्त न्यारेटिमले नेपालको इतिहास, परम्परागत मूल्य-मान्यता, संस्था र संरचनाबाट सदियाँदेखि कायम रहेको व्याख्या, विश्लेषण र सम्मानलाई विस्थापित गर्ने कार्य संगठित स्वप्नमा अधिकारी बढायो। नयाँ न्यारेटिमअन्तर्गत नेपालको राष्ट्रिय एकीकरणलाई विस्तारवादी पृथ्वीनारायण शाहलाई निरकुशा विस्तारवादी, एकात्मक शासन व्यवस्थालाई विकासविरोधी र विभेदकारी, सनातन धर्म र परम्परालाई पुरातनवादी अन्धविश्वास तथा सम्पूर्ण विगतलाई कालरात्रिका रूपमा चित्रित गर्ने भरमग्नुर प्रयास भयो।

देशले भोग्नुपरेका भोक, रोग, गरिबी, अशिका र पछौटेपनको एक मात्र कारण राजसंस्था हो भन्ने धारणा व्यापक तुल्याइयो। राजसंस्थाको चरित्र र व्यक्तिविलाई राक्षसीकरण गर्ने धृष्टता गरियो। नेपालको गौरवशाली इतिहास र राष्ट्रिय स्वाभिमानलाई गिराउने काम भयो। ००७ सालको क्रान्ति र ०४६ सालको आन्दोलनको महत्वलाई अवमूल्यन गरी ०६३ को परिवर्तनलाई देवत्वकरण गरियो। राष्ट्रियनिर्माता पृथ्वीनारायण शाहको मात्र होइन, आदिकवि भानुभक्त र महाकवि लक्ष्मीप्रसाद देवकोटाहरूको सालिक तोडफोड गरियो। प्रजातन्त्र स्थापनामा राजा त्रिभुवनको भूमिकालाई अवमूल्यन गरियो। नेपालको स्वतन्त्रता र स्वाभिमानलाई सुदूर तुल्याउने राजा महेन्द्रको ऐतिहासिक योगदानलाई महेन्द्रीय राष्ट्रवादको संज्ञा दिएर अपव्याख्या र कलिकित गर्ने काम भयो।

उपरोक्त गतिविधिहरू आन्दोलनको रापतापना भएका छिटफुट घटना होइन्। नयाँ नेपालको नयाँ न्यारेटिम निर्माण र स्थापित गर्ने नीतिअन्तर्गत भएका योजनाबद्ध कार्य हुन्। निश्चय पनि सङ्केतका आन्दोलन गरिरहेका अधिकारी व्यक्तिहरू स्वस्फूर्ति स्वप्नमा क्रियाशील रहेको अनुभूत गर्ने बाँकी ६ पेजमा

Every game. Everything about the game.

Sabalkhel

www.sabalkhel.com
/sabalkhel
info@sabalkhel.com
For Advertisement: sabalkhel@gmail.com

प्रतिकूलताबीच नेपाली महिलाको जीवन

गौसर्गी कुमारी कुशवाहा

पुरातन युगदेखि नारीलाई देवी मानिए आइएको छ। यो सृष्टिको सुरुवात नै नारीबाट भएको कुरा नकार्न सकिदैन। नारी एक माया जाल हो, एकातर्फ नारी अर्को तरफ सम्पूर्ण सृष्टिको मायाजाल भन्न्यो भने जहिले नारी तिर नै आँला तर्सिन्छ। हाम्रो हिन्दू धर्मास्त्रानुसार पनि नारी बारेमा अनेकै व्याख्या गरिएको छ। जस्तै “विया चरित्रं पुरुषस्य भाग्यम्, देवौ ना जानाति कुतो मनुष्यः” भनाईको तात्पर्य एउटा नारीको चाल र चरित्रको बारेमा अहिलेसम्म भगवान पनि भेउ पाउन सकेका छैन। सामान्य पुरुषले के अडकल काट्न सक्छ त। नारीलाई लक्षणम् रेखा भनिन्छ। किनकी त्रेता युगमा कोरेको रेखालाई माता सीताबाहेक कोहि थिएन जो त्यो रेखा पार गर्न सकोस्। अर्थात नारीले चाहयो भने जस्तो परिवर्तन पनि गराउन सकिन्छ।

हाम्रो देशमा आजसम्म महिलाहरूले प्रतिकूलताबीच जीवन बँचेको छ। कहिलाकाहीं प्रतिकूलताबीच उन्नति भएको उदाहरण हेर्न मिल्छ। यस्तै एउटा उदाहरण हो, इल्याण्डको सुप्रसिद्ध नाटककार विलियम सेक्सपियर। सानै उमेरमा आर्थिक समस्या कमजोर भएका कारण काम र मामको खोजीमा इल्याण्ड जानु भयो र रड्शलामा काम गर्दागर्दै नाटक लेखन थाले पछि विश्वकै महान दुखान्त नाटककारको रूपमा चिनिभयो। यस्ता कति उदाहरण छन् जो प्रतिकूलताबाट अनुकूलतामा परिणत भएको छ। त्यसकारण अब समय आइसके छ देशको लागि केहि गर्ने।

वर्तमान समय २९ औं शताब्दीमा हेर्न हो भने हरेक घरमा महिलाको वर्चस्व बढी रहेको छ। बाहिर समाज पुरुष प्रधान लागे पनि भित्रबाट खोको नारीको फरिया चियाउने हाम्रो समाज हो। आफ्नो घरमा स्थाउनि मार्दै हिड्ने बिरालो बाहिर सिंहको खोल ओढेर सिंहको नाटक गर्ने युग पुरुषहरू कहलाएका छन्। हाम्रो देशको जसको हालत हो त्यको अधिकांश जिम्भेवर महिलाहरू रहेका छन्। महिलाहरू जुन अधिकार र वर्चस्व बुढामाथि आफ्नो घरभित्र राखेको छ त्यो सिमित नाराखी त्यसलाई घर बाहिरको व्यवहारमा पनि उतारून भने कुरामा कहिल्यै ध्यान पुऱ्याएन। हामी नेपाली महिला कस्ता छैन भने, अरुको श्रीमान, छोरा गल्ती गरे हाई हाई छिः छिः र आफ्नो श्रीमान, छोरा गन्यो भने वाह ! वाह ! र कुरा लुकाउने प्रवृत्ति छ। यस्ता एक अर्काको व्यवहारले देशमा रुठीवादी बलात्कार, दुर्व्यवहार, भ्रष्टचार जस्ता अनेकै विकृति फैलिएको छ।

एउटा अर्को घटना हो जसबाट म पटक पटक ग्रसित भएकी छु। म स्नातकोत्तर अध्ययनको क्रममा हेटौडा कलेजमा कयौं पटक नेपाली हुनुको प्रमाण दिनुपरेको छ। तिमी त भारतीय ! कसरी नागरिकता लियाँ ? यहाँसम्म कसरी आयै ? यी प्रश्नको शिकार म लगायत जस्ता हजारौं मधेशी भोदै आएको छौ। पुस्तीदेखि भारतीय भनेर होपिएको, भारतीयसँग अनुहार मिल्ने भए हामी भारतीय हो भने तिमीहरू को हौं ? मधेशीलाई बिहारी भन्नेहरू त्यसो भए त तिमीहरू त सिर्वै बाइनिज भयौं। किनकी तिमीहरूको अनुहार चेप्टो, चम्प्सो आँखा भएकाहरू नेपाली कसरी भयौं ? यो कस्तो दोहोरो कुरा ? यस्ता नीच सोच र देशद्राही कुराबाट माथि उठाँ र देशको विकास उन्नतिको कुरा गर्ने।

नेपाली महिलाहरूलाई मात्र पैसा चाहियो, रु १ लाख बीस हजारको आईफोन, २५ हजारको सारी, १ लाखको सुनपोतो लाएर पनि सोचेकै जिन्दी रैनेछ, गीत घन्काउँदै हेडेको हुन्छ ! त्यति खर्च बुढाले दिएको छ, एता बुढि घरमा मर्ख्ख परेर छर्षिमेकमा चाल्पहल जमाउँछ। तर त्यति पैसा श्रीमान कहीबाट त्यायो ? कसरी जोड्यो ? कुनै सोध खोज छैन, आफ्नो खुनपिसिना सुकाएर त्यायो की अरुको खुन बहाएर त्यायो, की जल्दै चिन्मीमा गरिबलाई पोलेर त्यायो, की कोही गरिब नेपाली चेलीलाई वेश्यालयमा बेचेर, की नेपाल आमालाई नै नड्याएर, की १७ हजार निर्दोष नेपाली मारेर त्याएको यो कुराको कुनै न मतलब छ न लेखाजोखा। हामी नेपाली, हामी नेपाली, हाम्रो देश नेपाल, हाम्रो मातृभूमि नेपाल, प्यारो नेपाल, सुन्दर नेपाल, देखाउने र भुजो नारा लगाएको हुन्छ। तर आफ्ने बुढाले नेपाललाई बेचेको छ, नड्याएको छ, अरु विदेशी दलालको हातमा कही कागजका नोटसँग साटेको छ। कहिले एमसिसिको नाममा, कर्णाली, कोर्सी, कहिले सन्धीको नाममा कहिले भारतसँग त कहिले चीनसँग बेचेको छ। यस्ता घटना बेला कहाँ हुन्छ राष्ट्रप्रेम, कहाँ हुन्छ, नेपालीपनको भावना कहाँ हुन्छ ? नेपाली स्वर ? नेपाल बेचेर अधिकाश सत्ताधारीहरूले बुढी र छोरीलाई रवाफ देखाएको छ। नेपाल आमालाई नड्याएर आफु रेसमी, सिल्की फरिया लगाएर देशभक्तिको नाटक गर्न ती र्वर्गकी उदाहरण, ती नेपाली भन्ने मुख्यांत्तरारी नारीहरूसँग मेरो प्रश्न छ, जब तिमीहरूको श्रीमान नेपाललाई विदेशी दलालसँग साटेर महलमा गलैचामा बसाउँछ। के त्यो राजसंस्था कायम गर्न सकिन्छ। राष्ट्रले धान्न नसक्ने प्रदेशको सरचाना हटाएर केन्द्रमा बलियो सरकार र स्थानीय तहमा स्वामिमानी नेपाली नागरिकको हैसियतमा यस प्रश्नको जवाफ खोज्नुपर्छ।

आगामी मार्चिन्त्र र गन्तव्यबाटे पुर्निर्वाचार गर्दा स्पष्ट हुनु जरूरी छ कि घटाको सुर्झलाई पछाडि फर्काउन सकिन्न। त्यो सम्भव छैन र आवश्यक पनि छैन। अहिलेको आवश्यकता परिवर्तनकारी र परम्परागत मूल्य-मान्यता, शक्ति, संस्था र विचारबीचको सिनर्जी हो। ०६३ पछि एकपक्षीय स्वमा प्रतिपादन र स्थापित गर्न खोजिएको नयाँ न्यारेटिभिका त्रुटि र कमी-कमजोरी सच्चाइनुपर्छ। विगतका सबल पक्षहरू र

र सिस्तु खाने फाइफ स्टार होटेलको सुखसुविधा र अमेरिका पेरिसको डिनर हुन्छ ? कसरी आईहाल्छ यति परिवर्तन ? लाज हुनु पर्छ एक मुखले नेपाली भनेको हुन्छ र अर्को हातले नेपाललाई लुच्छेको हुन्छ। यता जनतालाई मार्ने, हक नदिने तर आफू चाँहि सत्ताधारी भएर खुब लुट मचाउने, राष्ट्रभक्तको नाममा आफ्नो खल्ली भर्ने ! यहि हो नेपालीपन र देशभक्ति ? आफू एक महिला भएर अर्को मातातुल्य राष्ट्रमातालाई लुटने विदेशीको हातमा बेच्ने, विदेशी डलरसँग साटने ! ठिकै भन्छ एउटा महिलाको दुश्मन अर्को महिला नै हुन्छ। यहाँ नेपाली महिला र नेपाल राष्ट्रलाई हेर्दा पुर्खाले भनेका कुरा सत्य भएका छ। आफ्ना सुख र भोग विलासमा आफ्ना ना राष्ट्रमातालाई नै नेपाली महिलाले नै सखाप पार्ने भएको छ। एउटा महिलाको इज्जत उतारेर अर्को महिला प्रतिष्ठत र सम्मानित भएकी छ। वाह ! रे हाम्रो नेपाल र नेपाली महिला ! त्यो हरेक महिलासँग मेरो प्रश्न छ, एक चोटि आफू भित्र र आफूलाई तलेदेखि माथिसम्म निहार, कति निर्दोष जनताको खुनबाट लतपतिएको छ तिमी जिज। नेपालको रगतले पोतिएको छ। तिमी जिउ कति पाप बोकेपछि पवित्र बनी पशुपतिनाथको सामु भक्त बनि शिर भुकाउँछ। दुर्भाग्य छ महिला भएकोमा र नेपाली भएकोमा।

एउटा प्रश्नको उतर जान्ने मेरो ढूले जिज्ञासा छ नेपाली महिलाहरूसँग, छिमेकी राष्ट्र भारत मित्राराष्ट्र हुदौँहुदै पनि दुश्मन भन्ने गरेको हुन्छ। जुन देशबाट बेटी, संस्कृति, लगायत हजारौं नेपालीको रोजगारीदेखि भान्सा चलेको छ, त्यो राष्ट्रसँग दुश्मनी, घृणा, गाली, यहाँसम्म की भारत सिमाना क्षेत्रका जनतासँग पनि घृणा र गाली, आतङ्कवादीसम्म भन्ने, भन मधेशीलाई त हेर्न नसक्ने। मधेशीलाई भारतीय, बिहारी, भैया, गवार मान्ने तर त्यही भारतसँग भित्र-भित्र वा देखाएर अनुदानको नाममा, सहयोगका नाममा, भूकृत्यको नाममा, बाढीको नाममा जस्ता अनेकौं कारण देखाएर आफ्नो पेट र बैकमा पैसा खन्नाएको हुन्छ। यो कस्तो नाटक ! बाहिर मुखमा गाली भित्र चाहीं वाह ! वाह ! ताली ! त्यही भारतको अनुदान लिएर आफ्नो बैकेदेखि भान्सासम्म तताएको तर बाहिर गाली गर्दै हिड्ने। यो कस्तो राष्ट्रियता र देशभक्ति हो ? बुढा भारतको चम्चागीरी गरी करोडौँ घरमा भित्रयाउने, बाहिर महिलाहरू घोरो राष्ट्रियताको बाजा बजाउने। अब यो नाटक बन्द गर। असल नेपाली नागरिक बन्नै। आफ्नो राष्ट्रलाई मुख देखाउने बन्नै। काम यस्तो गर्नै कि आउने सन्तति गर्व गरोस्। मधेश दर्पण फिचर सेवा

वर्तमानका आदर्शलाई समेतर नेपालको वास्तविक पहिजान निर्माण गर्नुपर्छ। एजेन्डागत आधारमा भन्ने हो भने धार्मिक स्वतन्त्रता र समानतालाई संस्थागत गर्दै सनातन धर्मसापेक्ष हिन्दूराष्ट्र कायम गर्न सकिन्छ। लोकतन्त्रकै मान्यताको परिवर्तनको राजसंस्था कायम गर्न सकिन्छ। राष्ट्रले धान्न नसक्ने प्रदेशको सरचाना हटाएर केन्द्रमा बलियो सरकार र स्थानीय तहमा अहिलेको भन्दा शक्तिशाली स्थानीय सरकार बनाउन सकिन्छ। यो विचार प्रतिगमन होइन, नेपालको बृहतर हितको पक्षमा रहेको अग्रगामी र प्रगतिशील अवधारणा हो। सबै नेपाली अटाउने साभा र मध्यमार्गी विकल्प र बाटो हो। यसै सन्दर्भमा सर्वस्वीकार्य र उपयुक्त संवर्द्धनवादको बाटो तथा सबल र समृद्ध नेपालको गन्तव्यबाटे अब सबै तहमा बहस सुरू हुनुपर्छ। व्यक्ति, दल र सरकार परिवर्तन होइन, राष्ट्र निर्माणको बाटो र गन्तव्यबाटे पुनर्निर्वाचको आलोकमा हेर्नुपर्छ भनिएको हो।

नेपाली जनताले नयाँ नेपालको

मुम्बईले जित्यो पाँचौं पटक आईपिएल उपाधि

मंगलबार भएको फाइलनमा दिल्ली क्यापिटलसलाई हराउँदै मुम्बई इन्डियन्सले पाँचौं प

● भैरहवामा एनसेलको

नयाँ एनसेल सेन्टर

एनसेल आजियाटा लिमिटेडले भैरहवामा एनसेल सेन्टर सञ्चालनमा ल्याएको छ। कम्पनीले कोरोना महामारीका वेलामा सरकारद्वारा निर्धारित स्वास्थ्य सुरक्षाका सम्पूर्ण मापदण्ड पालना गर्दै सेन्टर सञ्चालनमा ल्याएको हो। भैरहवामा किलनचोकमा रहेको कोइराला कम्प्लेक्समा सञ्चालनमा ल्याइएको सेन्टरले ग्राहकलाई एक स्थानबाट सम्पूर्ण ग्राहक सेवा प्रदान गर्ने जनाइएको छ। सेन्टरबाट ग्राहकले एनसेलका सेवा तथा सुविधाहरूका बारेमा सोधपुछ गर्न, सिम खरिद गर्न, इन्टरनेट सेटिङ्को जानकारीलगायत विभिन्न कर्पोरेट सेवाहरूमेत लिन सक्ने कम्पनीले जनाएको छ। सेन्टरबाट आफ्नो सिम फोरजीमा अपग्रेड गर्न, सिम तथा मोबाइल नब्बर परिवर्तन गर्न, सियुटी नब्बरहरू र विज प्लानहरू बदलन, अन्तर्राष्ट्रिय रोमिङ सुचारू गर्न, बिल तिर्न, रिचार्ज कार्ड खरिद र व्यालेन्स ट्रान्सफर गर्नलगायतका अन्य ग्राहक सेवा प्राप्त गर्न सक्ने जनाइएको छ।

● नयाँ सेन्टरबाट विभिन्न अफर

नयाँ सेन्टरमा आउने ग्राहकलाई कम्पनीले विभिन्न अफर दिएको छ। ग्राहकले ३० कातिकसम्म विभिन्न भोलुमको डेटा प्याक उपहारस्वरूप प्राप्त गर्ने कम्पनीले जनाएको छ। भैरहवामा सेन्टरबाट सिम कार्ड खरिद गर्ने ग्राहकले १ जिबी डेटा भोलुम निःशुल्क पाउनेछन्। प्राप्त डेटा भोलुम बिहान ५ बजेदेखि बेलुका ५ बजेसम्म ७ दिनसम्म मात्र रहने जनाइएको छ। सेन्टरबाट २ सय रुपैयाँको व्यालेन्स रिचार्ज गर्ने ग्राहकले पनि ७ दिनको समयसीमा रहेको १ जिबी डेटा भोलुम निःशुल्क पाउने एनसेलले जनाएको छ।

त्यसै, ५ सय र १ हजार रुपैयाँको व्यालेन्स रिचार्ज गर्ने ग्राहकले ३० दिनका लागि मान्य हुने गरी क्रमशः १ जिबी र २ जिबी डेटा पाउने कम्पनीले जनाएको छ। सेन्टरबाट आफ्नो थ्रिजी सिमलाई फोरजीमा अपग्रेड गर्ने ग्राहकले पनि ७ दिनसम्म मान्य हुने १ जिबी डेटा पाउने जनाइएको छ।

● नेपाल लाइफले ल्यायो तिहारको शुभकामना गीत

नेपाल लाइफ इन्स्योरेन्स कम्पनी लिमिटेडले बुधबार सार्वजनिक गरेको तिहारको शुभकामना गीतबाट लिइएका शब्दहरू हुन्। यतिखेर तिहार नजिकैदै गएको छ। नेपालीहरूको घर आँगन मिलीमिली बत्ती र फूलै फूलै रंगिदै छन्। यसै कथा वस्तुलाई समेटेर कम्पनीले तिहार शुभकामना गीत तयार गरेको छ।

हिन्दुहरूको महान् चाड तिहारमा घरभित्रै बसेर भए पनि मनोरञ्जन लिन सकून भनेर नेपाल

लाइफको 'इनहाउस टिम'ले मार्मिक र हृदयस्पर्शी शब्दहरूलाई संगीत संयोजन गरी यो शुभकामना गीत तयार गरेको हो। जसलाई न्यूजिक भिडियोमार्फ्ट उत्कृष्ट पस्कने प्रयास कम्पनीले गरेको छ।

स्वर्गभैं सुन्दर नेपालका पूर्व, परिच्यम, उत्तर, दक्षिण सबैतिर स्वतन्त्र भएर नाच्दै गाउँदै सबै रामाञ्जला जस्ता उत्त्रेरणा समेत यस गीतले दिनेछ।

शुभकामना गीतले मनोरञ्जन प्रदान गर्नुका साथै तिहारको महिमा, बीमा सम्बन्धी सचेतनामा समेत ध्यान खिचेको छ। तिहार शुभकामना गीत मेधेन्द्रप्रकाश गिरीको हृदयस्पर्शी शब्द तथा रचनामा मेधेन्द्रप्रकाश गिरी, सम्पन्न सिंह महर्जन, राजीव डीर्सी र सुशीला लमगडले देउसी-भैलो भाकामा कर्पिय्र स्वर दिएका छन्। शुभकामना गीतमा संगीत मेधेन्द्रप्रकाश गिरी, सम्पन्न सिंह महर्जन, राजीव डीर्सी र कृपेश लोहनीको रहेको छ। त्यसै, अरेन्जरमा कृपेश लोहनी र अभिषेक थापा रहेका छन्। गीतमा मनोरञ्जन मात्र होइन, बीमा गर्न जरूरी छ, किनकि जीवन अमूल्य छ भन्ने जनयेतनासमेत फैलाउने प्रयास गरिएको छ।

त्यसैगरी, नेपालका हिमाल, तराई र पहाडलाई समेटदै फिलीमिली बत्तीले सारा नेपाललाई रंगाउन गीतमा उद्दोष गरिएको छ। आफू शिक्षित र समृद्ध हुन तथा सन्ततिको उज्ज्वल भविष्यका लागि नेपाल लाइफमै जीवन बीमा गरी सन्ततिको भविष्य पनि उज्ज्वल बनाउन उक्त गीतमार्फत सुझाइएको छ।

त्यसै, हिमाल, पहाड, तराईदेखि नै नेपाल लाइफको भण्डा फहराई कर्मचारी, अभिकर्ता सबैले एक जुट भएर 'बीमा गर्न जरूरी छ, किनकि जीवन अमूल्य छ' अभियानलाई अधि बढाउँदै सेवा दिन पनि आहवान गरिएको छ। गीतको भिडियो पनि उत्कृष्ट बनेको कम्पनीले जनाएको छ। शब्दहरूलाई न्याय गर्ने गरी भिडियो तयार गरेकाले तिहारको माहोललाई अझ फिलीमिलि बनाउन थप टेवा पुर्याउने छ।

महान् चाड तिहारमा सम्पूर्ण नेपालीलाई मनोरञ्जन प्रदान गर्नुका साथै बीमा गर्नुपर्छ भन्ने जनयेतना पनि सम्पूर्ण नेपालीसमक्ष पुर्ने विश्वास कम्पनीले लिएको छ।

● दैलेखमा नेपाल टेलिकमको फाइबर अप्टिक सेवा सुरु

नेपाल टेलिकमले दैलेख जिल्लाको सदरमुकाम नारायण नगरपालिकामा तामाको तारबाट सञ्चालनमा रहेको टेलिफोन तथा इन्टरनेट नेटवर्कलाई अप्टिकल फाइबरबाट विस्थापित गरेको छ। पुरानो नेटवर्कलाई सम्पूर्ण रूपमा नयाँ अप्टिकल फाइबर नेटवर्कबाट विस्थापित गरिएको नारायण नगरपालिका कर्णाली प्रदेशको पहिलो नगरपालिका हो।

टेलिकमले स्तरोन्नति भएपश्चात् सो क्षेत्रका

कर्पोरेट

सबै नेटवर्कलाई फाइबर टू द होम (एफटिटिएच) मार्फत सञ्चालन गरेको जनाएको छ। हाल नारायण नगरपालिकामा १ हजार २४ लाइन एफटिटिएच नेटवर्क क्षमता रहेको जनाइएको छ। पुरानो तामाको तार अर्थात् कपरबाट सञ्चालित करिब ४ सय १५ लाइन एफटिटिएचमा रूपान्तरण गरिएका र नयाँ १ सय ६ लाइनसमेत वितरण गरिएको टेलिकमले जनाएको छ। नगरपालिकामा एफटिटिएच लाइन प्रयोगकर्ताको संख्या ५ सय २१ पुगेको छ। यसले नारायण नगरपालिकाअन्तर्गतको बजारको सबैजसो भागलाई समेटेको जनाइएको छ।

यसै वर्ष दैलेखको दुलुमा पनि एफटिटिएच सेवा विस्तार गर्ने कार्यक्रम रहेको टेलिकमले जनाएको छ। टेलिकमले देशको सहरी र घना बसेवास भएका क्षेत्रमा एफटिटिएच सेवाको ब्रूहत् विस्तारका लागि आवश्यक पूर्वाधार निर्माणका साथै सेवा वितरणमा पनि जोड दिइरहेको दाबी गरेको छ। एफटिटिएच सेवाका माध्यमबाट इन्टरनेट सेवा तथा आइपी प्रविधिमार्फत चल्ने भ्वाइस टेलिफोन सेवासमेत प्रयोग गर्न सकिन्छ। त्यसैगरी, केही टेलिमिजन सेवा समेत उपलब्ध हुने कम्पनीले जनाइएको छ।

● जयपृथ्वी नगरपालिकामा ग्लोबल आइएमईको शाखा

बफाडको जयपृथ्वी नगरपालिकामा ग्लोबल आइएमई बैंक लिमिटेडले नयाँ शाखा सञ्चालनमा ल्याएको छ। बैंकले नगरपालिकाको बडा नं. १० मा शाखा खोलेको हो। नयाँ शाखा सञ्चालनमा आएसैंगे बैंकको शाखा कार्यालयको संख्या २ सय ६२ पुगेको जनाइएको छ। बैंकले सबै क्षेत्र र वर्गसम्म बैंकिङ सेवाको पहुँच पुन्याउने उद्देश्यले विभिन्न रूपमा शाखा, एकस्टेन्सन काउन्टर तथा शाखारहित बैंकिङ सेवामार्फत आपाना ग्राहकमात्र सेवा प्रदान गर्दै आइरेको दाबी गरेको छ। बैंकले देशका ७२ जिल्लामा २ सय ६२ शाखा, २ सय ३८ एटिएम, ४५ एक्सटेन्सन काउन्टर तथा राजस्व संकलन काउन्टर, २ सय ३९ शाखारहित बैंकिङ सेवा र ३ अन्तर्राष्ट्रिय प्रतिनिधि-सम्पर्क कार्यालयमार्फत २१ लाखभन्दा बढी ग्राहकलाई सेवा दिइरहेको जनाएको छ।

● राष्ट्रिय वाणिज्य बैंक र पूर्वसशस्त्र प्रहरी संघबीच सम्झौता

राष्ट्रिय वाणिज्य बैंक लिमिटेड र नेपाल पूर्वसशस्त्र प्रहरी संघबीच संघका सदस्यलाई स्तरीय ग्राहकमात्र सेवा प्रदान गर्दै आइरेको दाबी गरेको छ। बैंकले देशका ७२ जिल्लामा २ सय ६२ शाखा, २ सय ३८ एटिएम, ४५ एक्सटेन्सन काउन्टर तथा राजस्व संकलन काउन्टर, २ सय ३९ शाखारहित बैंकिङ सेवा र ३ अन्तर्राष्ट्रिय प्रतिनिधि-सम्पर्क कार्यालयमार्फत २१ लाखभन्दा बढी ग्राहकलाई सेवा दिइरहेको जनाएको छ।

प्रहरी संघले कर्जा आवश्यक भएका आफ्ना सदस्यलाई बैंकमा सिफारिस गरेपछि कर्जा प्रदान गर्ने सम्झौता भएको हो। सम्झौताअनुसार बैंकले सिफारिस भएर आएका सदस्यलाई बैंकको अधिकारी कर्जा निवैशिका, २०७७ को अधीनमा रही अधिकारी दरमा २ प्रतिशत प्रिमियम जोडेर पेन्सनर कर्जा प्रवाह गर्ने जनाएको छ।

सम्झौतामा हस्ताक्षर गर्दै बैंकका प्रमुख कार्यकारी अधिकृत किरणकुमार श्रेष्ठले सशस्त्र प्रहरी सेवाबाट अवकाश प्राप्त गरेपछि पनि साना तथा मध्यम व्यवसाय गरी उत्पादनसँग जोडिन यो कर्जाले सघाउ पुग्ने बताए। पूर्वसशस्त्र प्रहरीको आर्थिक अवस्था सुधार गर्न यो कर्जाले सघाउ पुग्न्याउने श्रेष्ठको भनाइ थियो। सम्झौतामा हस्ताक्षरपछि संघका अध्यक्ष किशोरकुमार लामाले अवकाशप्राप्त सुरक्षाकर्ता वैदेशिक रोजगारीमा नगर्इ नेपालमै केही कार्य गर्न सकिने बताए। बैंकका हाल ७७ जिल्लामा २ सय ४२ शाखा कार्यालय, २ सय ५ एटिएम र ९३ शाखारहित बैंकिङ सेवा रहेको जनाइएको छ।

● सिटिजन लाइफ

इन्स्योरेन्सका कर्मचारीलाई अन्तर्राष्ट्रियस्तरको तालिम

जनताप्रति...

भेटघाट भएको छ ।

पछिलो समयमा पार्टीका वरिष्ठ नेताले पार्टीका कार्यकारी अध्यक्ष दाहाललाई साथ दिँदै आउनुभएको छ । कार्तिक २१ गरेमात्र कार्यकारी अध्यक्षले बोलाएको पार्टीका अनौपचारिक बैठकमा नेता नेपाल सहभागी हुनु भएको थियो भने २२ कार्तिकमा प्रधानमन्त्री ओलीलाई पार्टीको सचिवालय बैठक हुँदै स्थायी कमिटीका बैठक र केन्द्रीय समितिको बैठक बोलाउनु लिखित पत्र बुझाउन नेता नेपाल सहित पार्टीका कार्यकारी अध्यक्ष दाहाल,

अर्का वरिष्ठ नेता भलनाथ खनाल, उपाध्यक्ष वामदेव गौतम र पार्टी प्रवक्ता नारायणकाजी श्रेष्ठ बालुवाटार पुग्नुभएको थियो । तत्कालिन नेकपा एमाले र माओवादी केन्द्र एकीकरण हुँदा पार्टीका सबै काम दुवै अध्यक्षको सहमतिमा हुने उल्लेख गरिएको भएपनि केही महिना अगाडि दाहाललाई कार्यकारी अध्यक्ष बनाइएको थियो । त्यसबेला ओलीले पाँच वर्षसम्म नै प्रधानमन्त्री रहने र पार्टीको नेतृत्व दाहालले गर्ने भनिएको भएपनि पार्टी अध्यक्ष दाहालले सरकारका काम कारबाहीमा हस्तक्षेप गर्न थालेपछि पार्टीभित्रको आन्तरिक द्वन्द्व सडकमै छाताषुल हुन पुगेको हो ।

चिनीको...

अवश्यको फाइदा व्यापारीहरूले उठाउँदै आएका भएपनि त्यस विषयमा सम्बन्धित नियका मौन रहेको छ ।

पछिलो समयमा दाल, तेल, चामल, केराऊको मात्र मूल्य बढ़ि भएको छन्, चीनीको समेत मूल्यबढ़ि भएको छ । सरकारले साल्ट टेडिङ्ग कपोरेशनलाई बेलामा चीनी आयात गर्न अनुमति नदिएको कारण चीनीको मूल्यबढ़ि भएको हो । साल्टले चीनीको आपाव हुन सक्छ त्यसैले बेलामा सरकारलाई लिखित पत्र नै पठाएर जानकारी दिएको भएपनि सरकारको

लापरबाहीले गर्दा तिहार, छठ जस्ता पर्वमा चीनीको हाहाकार हुने भएको छ । केही काला व्यापारीहरू र उखु मिल मालिकको स्वार्थमा सरकार लगेको र मिल मालिकहरूसो स्वदेशी चीनी विक्रि नभएको भद्रै विदेशबाट चीनी आयातमा कोटा निर्धारण गर्न सरकारलाई माग गरेनुसार सरकारले कोटा निर्धारण गरिएको थियो । चीनीको कोटा निर्धारण गरिएपछि काला व्यापारीहरूले सस्तो मूल्यमा चीनी आयात गरि स्टक राखेपछि साल्टलाई चीनी आयात गर्न प्रक्रियामा अवरोध पुऱ्याएका थिए । साल्टले ७३ रूपैयां प्रतिकिलो चीनी बेच्दा व्यापारीहरूले चीनीको मूल्य बढाएका छन् । सरकारको नालायकीपनको मारमा जनता परेका छन् ।

बजारलाई ठीक ठाँड़मा राख्न सरकारले बेलामा साल्टलाई चीनी आयातको अनुमति दिएको भए अहिले जनताले महंगोमा चीनी खरिद गर्नुपर्ने बाध्यता नै रहँदैन थियो । सरकारले गत भाद्रमा मात्र साल्ट टेडिङ्ग र खाद्य व्यापार कम्पनीलाई ५० प्रतिशत भन्सार छुट्टमा साल्टलाई २० हजार मेट्रिकटन र खाद्य व्यापार कम्पनीले ९० हजार मेट्रिकटन चीनी त्याउन अनुमति दिएको भएपनि साल्टले मात्र चीनी आयात गरेको र व्यापार कम्पनीले चीनी त्याउन नसेकोको हुनाले सरकारकै कारण काला व्यापारीहरूले चीनीको मूल्य बढाएका छन् । सरकारको नालायकीपनको मारमा जनता परेका छन् ।

प्रधानमन्त्री बनाएको हो । यसरी प्रधानमन्त्री ओलीले जनताले आफूलाई प्रधानमन्त्री बनाइएको हो भन्नुभन्दा सासां बनाएको हो भनेको भए उपयुक्त हुने थियो । नेपालमा प्रत्यक्ष निर्वाचित प्रधानमन्त्री हुने व्यवस्था संविधानमा रहेको हुनुपर्ने अडान राख्दै आएका थिए । हाल उनी यस अडानबाट पछि हेटेको देखिएको छ ।

त्यसैरी अर्का अध्यक्ष दाहाल पहिला बैठक बोलाउने र सबै एजेन्डा बैठकमा नै राख्यै भन्दै अडानमा थिए । उनले पार्टी विधाननुसार दुवै अध्यक्षको सहमतिमा रहेको छ । सरकारले गत भाद्रमा भइरहेको बेला सत्ताधारी दलको द्वन्द्वले गर्दा जनतालाई थप पीडा थिएको छ । जनता खासरूथ्य उपचार र परीक्षण नपाएर मरिएका बेला सत्ताको लुङाँचुँडी गरेको सरकार आफ्नो कर्तव्य र दायित्वाबाट भान्न सवैदैन । संविधानले दिएका अधिकारहरू सरकारले खोस्न सम्झे अवश्य नभएको हुनाले सत्ताधारी दलले आफूभित्रको द्वन्द्व सकडमै त्याएर तमासा देखाउनुभन्दा अलग अलग भएर बर्नु नै बेस हुनेछ । सत्ताधारी दल र प्रमुख प्रतिपक्षी दल दुवै अहिले जनताको नजरमा गिर्दै गएका छन् । निर्वाचनको बेला भुला अश्वासनहरू बँडेर सत्ता र प्रतिपक्षमा पुगेका दलहरूले गर्दा जनताले पिडा सहनु परेको सत्य वास्तविकतालाई खीकार गरि दुवै दल जनताको सेवामा लग्नु नै उपयुक्त हुनेछ ।

अब नेकपाको...

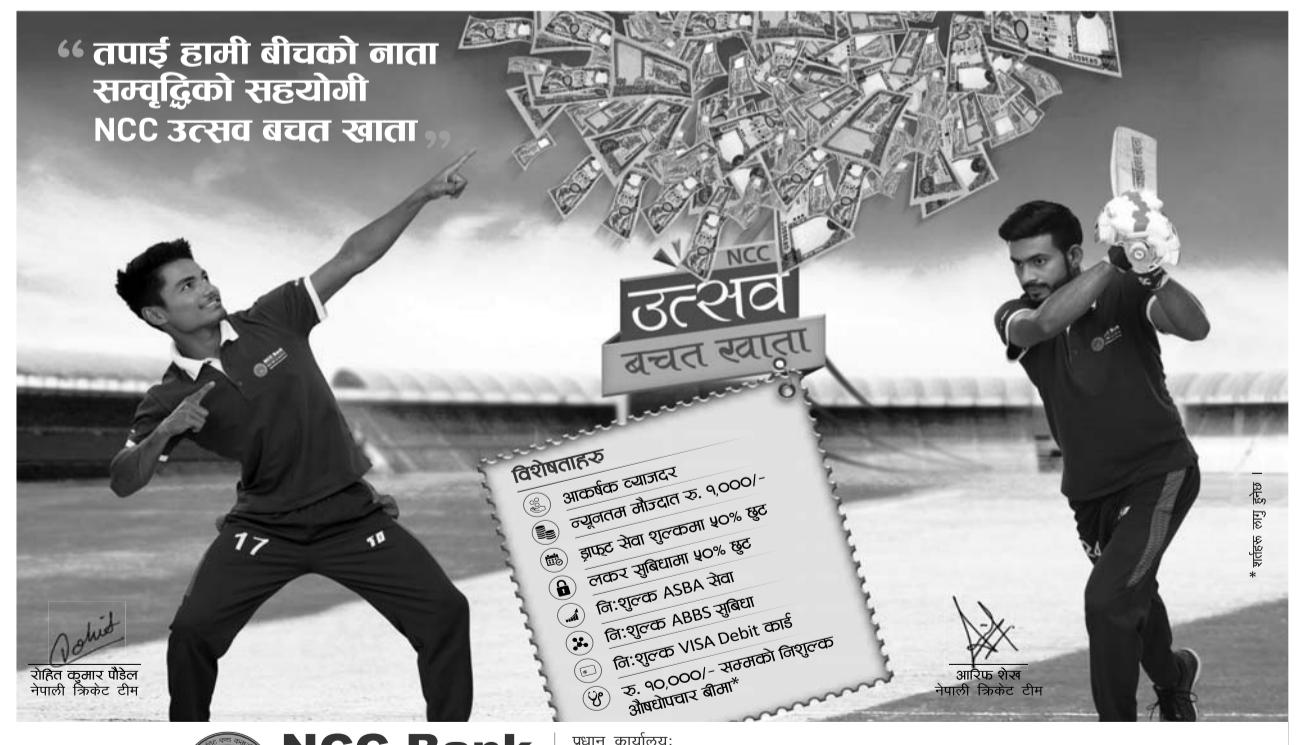
नेपाल कम्पनी पार्टीको नाम राख्नु जयित हुनेछ । दाहाल पक्षले सरकार विधि विधान र पद्धति अनुसार सञ्चालन दुनुपर्ने बताइरहेको छ भने दाहाल पक्षलाई वरिष्ठ नेता मध्य नेपाल सहितका नेताहरूसँग सहयोग र समर्थन गरी ओलीलाई एकत्याउने प्रयास गरिरहेकोले नै नेकपामा विग्रह आएको प्रष्ट हुँदै गएको छ । सरकारले गरेका निर्णयहरूलाई पार्टीले अपनत्व नलिएको र पार्टीका कार्यकारी अध्यक्ष समेत रहेका दाहालले पार्टीको काम गम्भीर्न्दा जसरी हुँच ओली सरकारलाई धेराबन्दीमा पारेर आफ्नो कठुलूली बनाउने प्रयास गरिरहेका र उनलाई नेपाल पक्षले सहयोग गरिरहेको हुनाले अब नेकपालाई सुपर-ल्लु लगाएर एक ठाँड़मा राख्ने प्रयास गरिएपनि आउँदो महाधिवेशनमा पराजित पक्ष पार्टीबाट अलग हुन सक्ने सम्भावना रहेको छ । तत्कालिन नेकपा एमाले र माओवादी केन्द्र एकीकरण हुँदा पार्टी विवादमा निर्णय भन्दा दुई अध्यक्षको निर्णयले दुवै पार्टी एकीकरण हुँदा अध्यक्षको स्वार्थ बाफिएको हुनाले नै पार्टीभित्र विवाद उत्पन्न भई उत्कर्षमा पुगेको हो । पार्टी एकीकरण हुँदा तय गरिएका आधारहरूलाई टेकेर अधि बढ्ने

आन्तरिक...

पार्टीका कार्यकारी अध्यक्ष पुष्टकमल दाहालले नेता नेपालको प्रधानमन्त्री बनाउने आश्वासन दिएर आफ्नो पक्षमा राखिरहने राणीनी लिएका हुनाले प्रधानमन्त्री ओलीले समेत एक पद रोजन त्यसैर आश्वासन दिएका हुन् । अहिले पार्टीका दुवै अध्यक्षहरू एकले अकोलाई अध्यक्षको निर्णयले नै नेपाल पक्ष नै नेपाललाई थाहै नदिई लिखित प्रतिपय निर्णयहरू उनीहरूले गर्ने गरेका थिए । नेता नेपालले

पनि अहिले नेता नेपाल निर्णयक स्थानमा रहेका छन् । अहिले कायम रहेको मन्त्रिपरिषदमा समेत नेपाल पक्षका केही मन्त्रीहरू रहेका छन् भने कतिपय राजनीतिक नियुक्तिमा भागवण्डा खोज्ने गरेको आरोप उनीमाथि लादै आएको छ । तत्कालिन नेकपा एमाले र माओवादी केन्द्र एकीकरण हुँदा नेकपा एमाले ६० र माओवादी केन्द्रले ४० प्रतिशतको भागवण्डा गरेको भएपनि नेकपा एमालेभित्र रहेका गुट उपगुटका कारण एमालेले पार्टीको ६० प्रतिशत भित्र पनि ओली पक्ष र नेपाल पक्षमा भागवण्डा लगाइएको हुनाले

“ तपाईं हामी बीचको नाता सम्बूद्धिको सहयोगी NCC उत्सव बचत खाता ,”

नेकपाका दुवै अध्यक्ष आ-आफ्नो अडानबाट पछि हटेपछि बोलाइयो सचिवालय बैठक

सत्तारूढ दल नेपाल कम्प्युनिस्ट पार्टी (नेकपा)को निकै पेचिलो बनेको सचिवालय बैठक बोलाउने विषय अन्ततः पार्टीका दुवै अध्यक्षहरू केही ओली र पुष्टकमल दाहाल प्रचण्ड आ-आफ्नो अडानबाट पछि हटेपछि दुगो लागेको छ ।

महासचिव विष्णु पौडेलले दुवै अध्यक्षसँग परामर्श गरी भोलि शुक्रबार अपराह्न ४ बजेका लागि सचिवालय बैठक डाकेका छन् । सचिवालय बैठक बोलाउन सदस्य सहमत देखिएका छन् । दुई सताताविष्य अध्यक्ष दाहाल अन्य वरिष्ठ नेताहरूसँग साथमा सचिवालय बैठक डाक्न आज बिहीबार अपराह्न ४ बजे सचिवालयको अनौपचारिक बैठक बोलाएका थिए ।

अध्यक्ष ओलीले पहिला एजेन्डा बाधाल सहमतिभित्र भएपनि मात्र बैठक बनेअडान लिएका थिए । उनले पार्टी विधाननुसार दुवै अध्यक्षको सहमतिमा रहेको छ । सचिवालय बैठक डाक्न आज बिहीबार अपराह्न ४ बजे सचिवालयको अनौपचारिक बैठक बोलाएका थिए ।

त्यसैरी अर्का अध्यक्ष दाहाल पहिला बैठक बोलाउने र सबै एजेन्डा बैठकमा नै राख्यै भन्दै अडानमा थिए । उनले पार्टी विधाननुसार दुवै अध्यक्षको सहमतिमा रहेको छ । सचिवालय बैठक डाक्न आज बिहीबार अपराह्न ४ बजे सचिवालयको अनौपचारिक बैठक बोलाएका थिए ।

त्यसैरी अर्का अध्यक्ष दाहाल पहिला बैठक बोलाउने र सबै एजेन्डा बैठकमा नै राख्यै भन्दै अडानमा थिए । उनले पार्टी विधाननुसार